

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ6λ. — 705

Ἔτος ΚΘ'.

1 Νοεμβρίου 1974

(Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 3.—

Γραφεία Κένιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

«Παλαιὸν ἑορτολόγιον»

—Παλαιοημερολογίτης εἶσαι;

—Τι θὰ εἰπῇ «παλαιοημερολογίτης»; Τι πράγμα εἶν' αὐτό;

—Νά, ἂν εἶσαι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν πείθονται εἰς τὴν «ἀπόφασιν» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία «εἰσήγαγε νέον» ἡμερολόγιον διὰ τῶν ἑορτασμῶν τῶν ἑορτῶν, σύμφωνα καὶ μὲ τὴν ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν.

—Δηλαδή περὶ θρησκευτικοῦ - ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος ἐρωτᾷς. Ἀλλὰ τότε ἡ ἐρώτησίς σου εἶναι ἄνευ σημασίας· εἶναι κενὴ περιεχομένου ἢ μάλλον εἰκονομαχική.

—Πῶς; δὲν ὀνομαζόνται παλαιοημερολογίται ὅσοι δὲν ἀκολουθοῦν τὴν «ἀπόφασιν» τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἑορτάζουν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον;

—Φίλε μου ὡς πρὸς τὸ, ἂν εἶναι «ἀπόφασις» τῆς Ἐκκλησίας ἡ «εἰσαγωγή νέου» ἡμερολογίου, ἂν εἶχαν δικαίωμα νὰ «εἰσάγουν νέον», ἂν αὐτὸ τὸ «νέον» ἡμερολόγιον ἔχει «ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν» καὶ ἂν διὰ τὴν «ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν» «εἰσήγηται», θὰ τὰ ἴδοῦμε. Ὅσον δὲ διὰ τὴν ὀνομασίαν «παλαιοημερολο-

γίτης» ἢ «παλαιὸν ἡμερολόγιον», ἐκκλησιαστικῶς εἶναι ἀντίπαρκτος καὶ οἱ ἀποδίδοντες αὐτὴν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἐνθυμίζουν εἰκονομάχους ἢ ἄλλους αἰρετικούς. Τὸ νὰ προσλάβῃ τις νέαν ὀνομασίαν θὰ εἰπῇ ὅτι ἄλλαξεν ἐκείνην ποὺ εἶχεν, ἐπεὶδὴ ἄλλαξε καὶ τὸ φρόνημα καὶ τὰ σημαίνοντα, τὰ ὁποῖα ἐχαρακτήριζον τὴν πρώτην, ὡς πρὸς τὰ τῆς πίστεως καὶ «εἰσήγαγε νέον» πράγματα εἰς αὐτήν. Αὐτοὶ τοὺς ὁποῖους ὠνόμασαν «παλαιοημερολογίτας», κατέχουν τὴν ὁρθόδοξον πίστιν ἀπ' οὗτου ὑπάρχει ὁ Χριστιανισμός. Οὔτε ἡλλαξάν τι, οὔτε «εἰσήγαγον νέον» εἰς αὐτήν, διὰ νὰ ἐπαυλλάται ἀντίπαρκτος ὀνομασία. Οὗτοι ἐκαλοῦντο καὶ καλοῦνται καὶ εἶναι Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, αὐδὲν πλέον ἢ ἑλαττον τούτου. Ὀνομασίας ἀνυπάρχουσιν καὶ κενὰς περιεχομένου ἀπέδιδον εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους οἱ αἰρετικοί, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἀπωλέσθησαν ὁμοῦ μετ' αὐτῶν. Λόγῳ χάριν, ὀνομάζον τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ μονοτρισιῖται διαρσίτας, οἱ εἰκονομάχοι εἰκονολάτραις κ.ο.κ. Οἷα σημασία ἀπεδόθη εἰς ἐκείνας ὑπὸ τῆς ἱστορίας, θ' ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὴν νῦν

ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς εὐσεβεῖς. Ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἀρμόζει πράγματι ὀνομασία νέα, εἶναι οἱ «εἰσάγοντες νέαν» εἰς τὸ θρησκευτικὸν τῶν Πατέρων. Οἱ εἰσάγοντες «νέον ἡμερολόγιον» εἰς τὴν πίστιν, δικαίως καὶ ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὀνομαζόμενοι Νεοημερολογῖται καὶ ἡ ὀνομασία αὐτὴ θὰ μείνῃ ὡς ἡ τῶν μονοφυσιτῶν καὶ τῶν εἰκονομαχῶν κ.ἄ. Οἱ ἐπιμένοντες ἀκριβῶς εἰς ὅσα παρέδωκαν οἱ Πατέρες ἡμῶν, εἶναι καὶ καλοῦνται, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι: Ὁρθόδοξοι. Ἐπ' ὅσον κατ' οὐδέν διαφέρουν ἐκείνων, οὔτε καὶ ὀνομασία τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι δὲν εἶχον ἀνήκει εἰς αὐτούς. Ἄλλοι καλοῦνται «ὀρθόδοξοι», κλημμένο θγουν τὸ ὄνομα, ὅπως καὶ οἱ πωπισταὶ ὅταν λέγονται «καθολικοί». ἢ οἱ ἑβραῖοι «ισραὴλ» κλπ. διότι οὔτε καθολικοὶ οὔτε ἰσραὴλ εἶναι αὐτοί, τὰ ὅποια ὀνόματα ἀνέγκαν μόνον εἰς τοὺς εὐσεβεῖς.

— Ἀλλὰ ἀφοῦ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐορτάζουν μὲ αὐτό.

— Οἱ Ὁρθόδοξοι, ἀγαπητέ, δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ ἡμερολόγια, ὅποια κατεσκευάσθησαν ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἀλλὰ τηροῦν τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἀπ' ἀρχῆς εἶχε καὶ θὰ τηροῦν μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἵματος. Δὲν ὑπάρχει Ἑορτολόγιον παλαιὸν καὶ νέον· ἓνα εἶναι τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας· ὅτι «εἰσάγεται νέον» εἶναι ξένον στοιχεῖον, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ δὲν θὰ ἐνσωματωθῇ ποτὲ μὲ αὐτήν.

— Πολλοὶ ὅμως λέγουν ὅτι ἐπεβλήθη τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ τὸ παλαιόν.

— Καὶ ὁ Διοκλητιανὸς καὶ ὁ Οὐάλης καὶ ὁ Κοπρώνιος ἐκαυχῶντο καὶ ἀπέχαιρον ὅτι ἐξηλείφθησαν οἱ «ἀντιδοκαστικοὶ» Χριστιανοί, ὅτι ἐπεβλήθη ἡ ἀσέβεια, ὁ ἀρεμειανισμός, ἡ εἰκονομαχία. Ὁμοίως αὐτῶν τὸ μνημόσυνον ἐξηρανίσθη μετ' ἡμῶν. Καὶ ἐκεῖνοι ἐκαυχῶντο ὅτι ἐπεβλήθησαν τὰ κακὰ τῶν γεννημάτων εἰς ὅλην τὴν οὐκραμένην· ἦρκει ὅμως ἡ ἔλπεις ἐνὸς ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ὠστελλεν ὁ Θεός, διὰ τὴν ἀπολεσθῆναι τὰ πάντα καὶ ἐκεῖνοι, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξαν ποτέ. Τὸ ἔδωκεν θὰ συμβῇ καὶ εἰς τὴν προσηυμένην περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ ἐκεῖ ἦτο ἡ ἀσέβεια καὶ αἵρεσις, τὰς ὁποίας δὲν δύνανται ν' ἀνεχθῇ ὁ Χριστιανός.

— Καὶ ἐνταῦθα ὁ νεοημερολογισμὸς εἶναι Οἰκουμενισμός, ὁ ὁποῖος ἐβλασφήμησε καὶ πολέμει τὸν Χριστὸν δεινότερον ἀπὸ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ αἵρεσιν καὶ μὲ σατανικὸν καταχθόνιον τρόπον βουλεύεται ἀνοήτως τὸν βασιμαῖον πατριερισμὸν Του.

— Πῶς τὸ ἐδέχθη καὶ ἀπεφάσισεν ἡ Ἐκκλησία νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸ τὸ νέον ἡμερολόγιον, διὰ τὸ ὅποιον πραγματικῶς ὅλοι οἱ εὐλαβεῖς ἐκφορῶνται ὅτι κακῶς ἔκαμε νὰ τὸ ἀλλάξῃ καὶ νὰ πείσῃ τὸ φρόνημα καὶ ὁ πῶς ἀσέβεια καὶ δεσποτάδες καὶ ἐπίσημοι σινιστοὶν νὰ γίνῃ ἐπιστορφή εἰς τὰ πάτρια; Ἄραγε εἶχαν δικαίωμα νὰ εἰσαγάγουν αὐτὸ τὸ νέον;

— Δὲν ἐδέχθη καὶ δὲν ἀπεφάσισεν ἡ Ἐκκλησία τὴν κατάργησιν τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδο-

ξίας καὶ τὴν εἰσαγωγὴν ἡμερολογίου τῶν ξένων, ἀλλὰ μερικοὶ ἀρχιερεῖς, γεγόμενοι ὄργανα τῶν ξένων καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων· ἔνεκα ματαιοδοξίας καὶ ἄλλων παθῶν, ἤρχισαν τὴν εἰσαγωγὴν νέων στοιχείων, ἐνὸς τοιοῦτο δικαίωμα δὲν εἶχον. Ἡ Ἐγκύκλιος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμου (1848), ἡ ὁποία εἶναι αἰώνιον κήρυγμα καὶ ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἀκριβῶς κατὰ τῆς προκλητικῆς ἀνακρίσεως τῶν πωπιστῶν, διακηρύσσει: «Παρ' ἡμῶν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτε εἰσαγαγεῖν νέαν διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὃς τις ἐθέλει τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ἁμειδῆς τῇ τῶν Πατέρων αὐτοῦ». Οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἔχουν δικαίωμα νὰ «εἰσαγάγουν νέαν» εἰς τὸ θρησκευτικόν. Ἡ πίστις εἶναι κτῆμα ὅλων τῶν πιστῶν· ἡ ἰδέα ὅτι εἰς τὰ τῆς πίστεως εἶναι «ἀρμόδιοι» μόνον οἱ ἐπίσκοποι, δὲν εἶναι ὀρθόδοξος· ὅποιος ἀδιαφορεῖ, ἀγνοεῖ τὰ δικαιώματά του καὶ ἀρνεῖται τὰ καθήκοντά του. Οἱ Ἐπίσκοποι, ὅπως δηλοῖ καὶ ὁ τίτλος, ἐπιτηροῦνται καὶ φύλακες τῆς πίστεως εἶναι· δὲν εἶναι ιδιόκτητον κτῆμα τῶν ἡπίστων, διὰ τὴν διαχειρίζονται, ἀλλὰ σῶνται, ἀπεμπολοῦν. Ἐν τούτοις ἕως Μεταξάας, ὁ ὁποῖος «κοσμικοὺς ἀρχοντας χρησάμενος», μὲ τὰ ὅπλα τῶν Ἀμηνιτῶν, κατέλαβε προσωποποιῶν τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ ἕως Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅστις ἀνεδείχθη ἀρχιεπίσκοπος διὰ τριῶν ψήφων μιᾶς πενταμελὲς «ἐκροστίνην συνέδου» διορισθείσης δικτατορικῶς, ἐνόμισαν ἀντιθέτως ὅτι δύνανται «εἰσαγαγεῖν νέαν», διὰ σκοποὺς ἐξωθηρητικῆς ξένων, οἱ ὁποῖοι συνήγγισαν εἰς τὴν ἀναρρίχησίν των. Διὰ μὲς δικτατορικῆς «ἐγκυκλίου» (10 Μαρτίου 1924) ὁ τελευταῖος αὗτος «εἰσήγγε νέαν» κατάστασιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν μπορεῖ αὐτὸ νὰ ὀνομασθῇ «ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας».

— Ἐνδιαφέροντα αὐτὰ διὰτὶ εἰσῆλθῃ «νέον» ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; ποῖος λόγος ὑπάρχει;

— Λόγος ἐκκλησιαστικὸς δὲν ὑπάρχεν οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ προβληθῇ ποτέ· διότι εἰς τὰ τῆς πίστεως δὲν «εἰσάγονται νέαν». «Ἐν αὐτοῖς οὐκ ἔστι προσθεῖναι, καὶ ὅτι αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν». Κατὰ τὸν Ὅρον τῆς Ζ' Οἰκαμ. Συνόδου «οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, οὐδὲ προστίθεμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν... ἀπάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφους ἢ ἀγράφους τεθεσπισμένους ἡμῖν παραδόσεις ἀκωνοταμίως φυλάττομεν». Καὶ αὕτη ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' (1904) ἔλεγεν ὅτι «ἡμεῖς ἴα' οὐδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου ἐποχρησάμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον». Ἡ εἰσαγωγή «νέου» ἡμερολογίου δὲν ἔγινε πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πρὸς βλάβην καὶ καταστροφὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀρχὴ τῆς καταργήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας· εἰσῆλθῃ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι προήγαγον αὐτὸ αἰματοδοῶς τὰ καταχθόνια σχέδιά των

εις βάρος της πίστεως και του έθνους μας.

—Βασιλεύονται όμως τὸ αὐτὸ εἶναι ἀστρονομικὸν ζήτημα, ζήτημα ἐπιστήμης καὶ ἔγινεν ἡ μεταρρύθμισις καὶ εἰσαγωγή διὰ τὴν ἔχῃ τὸ ἡμερολόγιον ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀναίθεια τῶν ἀπατεώνων καὶ αὐτὴν μετεχειρίζοντο πάντοτε ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ καὶ κληροτόμοι, διὰ τὴν ἐπενδύσαν τὰ ἀγίατα γεννήματα τὸν μέ... «ἀποδείξιν καὶ εὐλογογράνειας»: Μὴ ἔχοντες πῶς νὰ παρουσιάσουν... εὐπροσώπτερον τὴν προδοσίαν τὴν, ἐπιβαλόντων τὸ βαρύγδουπον ὄνομα τῆς ἐπιστήμης, διὰ τὴν κάμουν ἐντόπων ὅτι τάχα («ἐπιστήμονες» γάρ)... ἀπολαμβάνουν τὴν ἐπιστήμην καὶ δημοσιοποιήσαν προκατάληψιν εἰς βάρος τῶν εὐσεβῶν ὅπως πρὸς καιρὸν καὶ ἐπέτυχον παρὰ πολλοῖς, οἱ ὅσοι διανοοῦν νὰ ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὰ τῆς πίστεως τῶν ἐν ᾧ ὅσοι εἶναι «ἐλλοιμεῖς» οὕτε καὶ τὴν ἐπιβαλοῦνται, λέγουσιν εὐθὺς ποῖος ὁ σκοπὸς τῶν. Ψεῦδος καὶ ἀπάτη καὶ πλάνη εἶναι, ὅτι τὸ «νέον» ἡμερολόγιον ἔχει ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν ἢ ὅτι εἰσῆχθη διὰ τὴν ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν. Οἱ διασημότεροι εἰδικοί, μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι, διακηρύσσουσιν ὅτι: «ἡ ἀστρονομία ἐν τῷ ζητήματι τοῦ μήρους τοῦ ἀκριβοῦς ἡλιακοῦ ἔτους δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, διὰ καὶ ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκριβείαν κεκτημένου εἶναι ἀδύνατος». Οὐδαμοῦ, ἐν τοῖτοις, ἀναφέρεται ὅτι σκοπὸς τῆς «εἰσαγωγῆς νέου» ἡμερολογίου ἦτο τὸ νὰ ἔχουν «ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν». Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρειται διὰ τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἑορτολόγιον τῆς καὶ ὅχι διὰ ἡμερολόγια ποὺ κατασκευάζει ὁ καθ' ἑαυτὸς, τάχα δι' ἀκριβείαν ποὺ δὲν ἐφάρθη ποτέ. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τοῦτον, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχεν εἰσαχθῇ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων διότι, βέβαια, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν... ἀνεκαλύφθησαν σήμερον.

—Διατὶ λοιπὸν «εἰσάγαγον νέου» ἡμερολογίου καὶ ἠσέθησαν εἰς τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔκαμιν τώραν καλὸν καὶ ἐπιμένουν εἰς αὐτὸ, ποὺ σημαίνει ὅτι οὕτε τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ λογαριάζουν οὕτε διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἐνδιαφέρονται;

—Μὰ τὸ εἶπαμεν ἤδη, καὶ δὲν τὸ κρίνουν αὐτοὶ ποὺ ἔκαμιν αὐτὰ. Ἀπὸ τοῦ 1920 ἤρριξεν αὐτὴ ἡ «δραστηριότης» δι' ἐνεργειῶν τῶν ἀπατεώνων τῆς Δύσεως. Εὐρόντες πρόδημα ὄργανα μαρκεῖς ματαιολόγους κοσμικοφρόνας «ὀρθόδοξους» ἀοητούς, τοὺς ὁποῖους συνεχίνει μᾶλλον ὁ κοσμικοπολιτισμὸς τῶν ἀσεβῶν προτεσταντῶν παρὰ ἡ ἀγάπη τῆς Ὁρθοδοξίας, προώθησαν δι' αὐτῶν τὰ σχέδια τῶν πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὄφελος ἐκείνων. Τὸ πρῶτον ἐπίσημον κείμενον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποστάθη «ἡ παρυδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου» μετὰ τοὺς αἰρετικούς «πρὸς καινόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπ' ὧν», ἡ περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», οὕτε διὰ «ἀστρονομικῆς ἀκριβείας» κά-

μνει λόγον οὔτε διὰ πράσινα ὄλογα. Στόχος, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπροκαλύπτως τεθεῖς, ἦτο καὶ εἶναι «ἡ παρυδοχὴ καὶ διευκόλυνσις τῆς ποτε ἐνώσεως» μετὰ τῶν αἰρετικῶν, μενόντων αἰρετικῶν δηλ. ὁ ἀντίχριστος καὶ ἄθεος Οἰκουμενισμός. Ἡ «Ἐγκύκλιος» αὕτη, ἀπ' οὗ ἐξεδόθη μέχρι σήμερον, τώρα 54 χρόνια, οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἐκδιαιτάται ὑπ' ὧν τῶν ἀσεβῶν καὶ ν' ἀναλωνθῇται σποτῶς ὑπὸ τῶν Οἰκουμηνιστῶν. Ὅταν ἐξεδόθη, παγκοσμίως καὶ ἁμετροῦς ἡ γένηται ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἐκανοποίησις τῶν ὅπου γῆς προτεσταντῶν, αἱ μεγαλύτεροι ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἀμερικῆς κλπ. ἐπῆλξαν τὰ ἔθνητα ἐγκώμια, οἱ ἐπισκοπῶν τῆς Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς, Δανίας, Σουηδίας κλπ. ἐξεφράσθησαν εὐμενέστατα καὶ ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν τῶν. Οὐδέποτε ἔπαυσαν οἱ ὑπὲρ αὐτῆς ἔπαινοι καὶ διαιρημοὶ καὶ ὅσα ἐγοράρουν τότε καὶ ἔκτοτε εἶναι ἀμέτρητα. Αὐτὴν εἶχεν ὡς «βίβλον» ὁ Ἀθηναγόρας, διὰ τὴν ἀπώσθη τὴν πέντημον Ὁρθοδοξίαν, ἱσάζων αὐτὴν μετὰ τὰς πόλεις καὶ μοιχαλίδας αἰρέσεις, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ καὶ μετ' αὐτόν. Τὸ πορελθὸν ἔτος (Αὐγουστον 1975) εἰς τὴν στρογγύλα τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ, εἰς τὴν Γενεήν, «ἐπὶ τῇ 25ετηρίδι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἀνεγέρθη μία αἰθούσα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Θεοαγέστον Γερμανόν, κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920... Μόνον αὐτὸ λέγει πολλά, εἰς ὅσους δὲν τυφλῶντοιν «τὰ τε ἔθνητα, τὰ τε ὄντα, τὸν τε νοῦν». Συνεχῶς καὶ καθημερινῶς γίνεται ἀναφορὰ εἰς αὐτὴν τὴν «Ἐγκύκλιον», ὡς εἰς ἄλλο εὐαγγέλιον Προσφίτου εἰς τὸ «Ἀπαντητικὸν γράμμα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (22 Φεβρουαρίου 1974) πρὸς τὸ «Διάγγελμα τοῦ Οἴκου. Πατριαρχεῖον». ἐκδιαιτάται «ἡ περίπτωσις Ἐγκυκλίου τοῦ 1920». Ἀλλος, προσφωνῶν τὸν Πατριάρχην (17 Μαρτίου 1974) κάμνει λόγον περὶ «μὴς νέας χριστιανικῆς κοινωνίας, ὡς ὁραματίσθησαν οἱ προκατὰ οἱ ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ τοῦ 1920». Εἰς ἐπίσημιν τῆς «ἐπισήμου ἀντιπροσώπεως τῆς Παγκοσμίου Λοιθροαντικῆς Ὁμοσπονδίας» (4 Μαΐου 1974), προσφωνεῖται ὁ Πατριάρχης εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς: «Τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον ἤδη κατὰ τὸ ἔτος 1920 ἐξαπέστειλε πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τὴν περίπτωτον ἐκείνην ἐγκύκλιον πρὸς σὺντηξιν Κοινωνίας Ἐκκλησιῶν... καὶ αὐτὴν κοινῆς. Ἰδοὺ λοιπὸν εἰς τὴν ἀπὸ ἐκείνης ἡ «εἰσαγωγὴ νέου ἡμερολογίου», τὸ ὁποῖον ἦτο ποῦτον ἀφθρον αὐτῆς τῆς «περίπτωτον ἐγκυκλίῳ» καὶ ὅχι αἱ προβαλλόμενα ὑποκρισία καὶ ἀπατεωνία. Ἐννόησε λοιπὸν ὅτι «ἑορτολόγιον πλάτων» καὶ νέον δὲν ὑπάρχει ὑπάρχει μόνον τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι καταλαμβάνει ἀσεβῶς τὴν θέσιν τὴν, ἀποτελεῖ κατάργησιν τοῦ. Μὲ τὰ χεῖρα τῶν καταστρέφειν «ὀρθόδοξοι» τὸν οἶκόν των, διὰ τὴν κάμουν τὸν δικόν των οἱ ἀσεβεῖς ποιοῦν τὰ τῆς πίστεως τῶν πρὸς ὄφελος τῶν ξένων. Ἡ «εἰσαγωγὴ νέου» ἡμερολογίου εἶναι

Ὁ δρίαμβος τοῦ Σατανᾶ

Ἀπὸ 27 Μαρτίου ἐ.ε. καὶ μέχρι σήμερον ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Σεβασμία Ἱ. Μονὴ τοῦ «ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ» πολιορκεῖται ἀπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἀποκοπείσης πάσης ἐπικοινωνίας τῶν μοναζόντων ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ ἔξω κόσμου.

Ἀφορμὴ πρὸς λήψιν τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ τούτου μέτρου ὑπάρχει τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Μοναχοὶ διέκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐξομίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Δημητρίου, ὅστις ἀκολουθεῖ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καθὼς καὶ ὁ ἀποθανὼν, μασσῖνος Πατριάρχης Ἀθηναγόρας. Οἱ λόγοι ἀναφέρονται λεπτομερῶς εἰς τὸ περιοδικὸν «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» φύλλον 688—689 τῆς 15.11.73. Ἀριθμοῦνται εἰς 19 τὰ αἷτια καὶ ὁ βουλευόμενος δύναται νὰ ἀναγνώσῃ ταῦτα ἐκεῖ. Οὐδεὶς, πλὴν τῶν μισούντων τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ πρὸς τὸν παπικισμὸν ἐκκλησιάντων ρασοφόρων, δύναται νὰ μεμψή τούτους Ζηλωτὰς Μοναχοὺς διὰ τὴν ἀπόφασίν των, περὶ διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πεπτωκότος Πατριάρχου.

Ὁ ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσλάμ γεννηθεὶς καὶ ἀνδρωθεὶς Δημήτριος καὶ μὴ νόσφ' τρυχωθεὶς, ὁ διαλόγους μετὰ τῶν αἵρετικῶν καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ κατηραμένου Ἰσλάμ ἀκόμη ἐπιποθῶν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῇ εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ ὑπὸ ἐκατομμυρίων Ρασοφόρων νεοσημερολογιτῶν καὶ διενεσθῇ, ἵνα ἐπιτύχῃ καὶ βιαιῶς τακοῦτον ὑπὸ 40 μοναζόντων τῆς Ἱ. Μονῆς ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ. Φαίνεται ὅτι τὸ μνημόσυνον ὑπὸ ὀλίγων παλαιοσημερολογιτῶν, πολὺ πλεον τοῦ τῶν νεοσημερολογιτῶν ἰσχύει πρὸς εὐμένειαν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Οὗτος, ὅμως, ἐστὶν ὁ λόγος, ἢ ὅτι οἱ κατηραμένοι Ἀγαρηνοὶ δὲν ἐλησμονήσαν τὴν ἐθνικὴν καὶ πατριωτικὴν δρᾶσιν τῆς Μονῆς ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ εἰς καιρὸν τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Γένους (1821); Ὅταν οἱ ἀγιορεῖται τῶν λοιπῶν 19 Μονῶν δουλικῶς τὴν κεφαλὴν ἔκυψαν πρὸ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἀβδούλ - Ἀμπὸς πασᾶ καὶ τοῦ Χασεκῆ ἀγᾶ;

Κυριότῃ αἰξιοὶ ὁ ἑτερονόμητος πατριάρχης ἐπὶ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ καὶ ἀναγνώρισιν ὀφειλῶν καὶ τίτλων τιμῆς, ὁ μὴ ὀρίζων οὐδὲ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν. Ὁ μὴ γνωρίζων οὐδὲ ποῦ γεωγραφικῶς κεῖται τὸ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Ὁ ὑπὸ κοινὴν κατάρχισαν ζῶν, διὰ τὰς κακοδοξίας του. Ὁ μισθωτὸς καὶ παρασιτικῶς ζῶν

μετὰ τῆς ὑπ' αὐτὸν «πατριαρχικῆς Συνόδου» εἰς θάρος τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου ταμείου (ὥσπερ καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος).

Ἄλλ' οἱ νεοσημερολογῖται ἐπίσκοποι καὶ λοιποὶ ρασοφόροι ἔχουσι τίνα δικαιολογίαν, ἐπειδὴ κέντηται ποίμνιον. Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει «ἐπίσκοποι» «Σμύρνης», «Περγάμου», «Λαοδικείας», «Σάρδεων», «Εφέσου», «Θυατείρων» καὶ «Φιλαδελφείας» ἐπομινὸν ποτε, ἐδόσκησαν πρόβατα, ἔστω νεοσημερολογιτικά.

Διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν «ἀγγέλων» ἴσως, εἴτε διὰ τὰς τοῦ λαοῦ, αἱ ΑΥΧΝΙΑΙ μετεκινήθησαν, ἐξηρανώθησαν καὶ οἱ λυχνῖται ἐπετράπησαν νὰ ἐμφυλιεύωσιν ἔκτοτε εἰς τὴν Βασιλίδαν, ἐπὶ 4 ἡδὴ αἰῶνας. Ἀλλὰ μὴ καὶ Αὕτη ὑπάρχει; Ἐξουσιάζεται ἀπὸ τοῦ 1453 ὑπὸ ἀπίστου λαοῦ. Εἶχε τὴν προστασίαν τῆς Ὑπερμάχου Θεοτόκου, ἥτις πολλάκις ἐρρύσατο αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου. Ἀφ' ἧς ὅμως, ἐξώκειλε εἰς δολοφονίας, ὑποκρισίας, πορνείας κλπ. ἐγκατελείφθη εἰς τὴν διέκρισιν τῶν θρωικῶν ἀγαρηνῶν. Εὐσεβὲς χριστιανός, προΐδων τὸν κίνδυνον, προσηυχήθη καὶ ἐδεήθη πρὸς Κύριον:

—Κύριε, θὰ παραδώσῃς τὴν Πόλιν εἰς αὐτὰ τὰ σκυλιά; Τὰ ἅγια εἰς χεῖρας ἀδυσωπότηου καὶ θαρδάρου λαοῦ;

—Καὶ ἤκουσε φωνῆς αὐστηρᾶς. «Δὲν εὗρηκα ἄλλον χειρότερον ἐχθρόν - λαόν, νὰ τὴν παραδώσω».

Ὑπὸ τὸ πέλημα τοιοῦτου ἐχθροῦ ζῇ καὶ κινεῖται. ὁ πεσὼν Δημήτριος, ὑποχρεωμένος νὰ ἐπυφνημῇ τεμνύδης νὰ ποιῇ, ἵνα δικαιολογῇ τὴν πατριαρχίαν, ἄβουλος καὶ ἀνίκανος νὰ ποιμάνῃ ποίμνιον Χριστοῦ.

Τοῦτο κατανοήσας καὶ ὁ συμπαθέστατος ἐπίσκοπος Φλωρίνης κ. ΑΓΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ, πρὸ πολλοῦ ὑπέδειξε τὴν φυγὴν ἐκείθεν τοῦ ἐξομίου καὶ ἐγκατάστασιν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι, ἵνα μὴ διασῶνται ἐν τῇ προσώπῳ του ἡ Ὀρθοδοξία. Ἀτυχῶς δὲν εἰσπραύσθη.

Τὸν Σεπτέριον 1973, ὁ μὴ ἑαυτὸν ἐξουσιάζων «Πατριάρχης» εἰχε τὸ σθένος νὰ διορίσῃ «πατριαρχικὴν ἐξαρχίαν» ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Σταυρουπόλεως Μαξίμου, Ρεθύμνης Τίτου καὶ Δράμας Διονυσίου, ἵνα αὕτη «ἐπιβάλλῃ τὴν «διασάλα» ἐν Ἀγίῳ Ὁρει... Καὶ οὕτοι, πιστοὶ ὑπήκοοι, ἐνισχυθέντες καὶ μετὰ τὸν Καβάλας — Φιλίππων καὶ Θάσου Ἀλέξανδρον (ὁρῆκε Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ)! συνελθόντες ἐν τῷ ΟΡΕΙ (σύμφωνον γνώμην τῶν 19 καὶ τῶν δύο Διονυσιατῶν Ἡγουμένων ἔχοντες) συναπεφάσισαν, ὑπὸ κοινῆς συμφέροντος κινούμενοι, τὸν ἀντιχριστιανικὸν διωγμὸν καὶ ἀνατροπὴν τῶν πάντων, διὰ τὰ ὅποια κάποτε θὰ αἰσθάνωνται ἐντροπὴν (Οἱ Διονυσιάται, μά-

Οἰκουμενισμός καὶ οὐδὲν ἄλλο.

—Μὰ τότε ὁ νεοσημερολογισμὸς εἶναι ὕβρις καὶ βλασφημία τοῦ Χριστοῦ.

—Μόνας σου βγάλε τὸ σημεῖο σου.

ΠΑΤΑΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

λιστα, προσποιούνται καὶ τὸν Παλαιοημερολογίτην!).

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ πονηροῦ συνεδρίου, ἐνέκρινεν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων καὶ ὁ νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος μὲ κάποιαν ἐπιτροπὴν ἐπισκόπων τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, ἥτις μετέβη εἰς Κων)λιν, ἔθεσε τὰ «ἀποφασισθέντα» ὑπ' ὄψιν τοῦ «Παναγιωτάτου» ἔλαβε τὴν ἔγκρισιν, μεθ' ἧς ἀπέστειλε πρὸς ἐκτελέσιν εἰς τὸν Πολιτικὸν Διοικητὴν τοῦ Ἀγ. Ὁρους καὶ τὴν ἐκεῖσε Χωροφυλακίην.

Περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ καὶ τῆς Χωρ)κῆς θὰ εἰπώμεν ὀλίγα, παρακατιόντες. Ἐνταῦθα θὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τὰ μέλη τοῦ «χριστιανικοῦ» Συνεδρίου, ὅσα λέγει τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον, ὅπερ καθ' ἡμέραν οἱ τάγαι» τῆς «ΕΠΙΣΗΜΟΥ» ἐρμηνεύουσι καὶ διδάσκουσι.

Ἐρωτᾶται: Ἐπέβαλέ ποτε δικτατορικῶς τὰς ἀπόφεις Του ἐν τῇ διδαχῇ ὁ Χριστὸς; Πάντοτε «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθει...» ἔλεγε. «Ὅστις θέλει...» Ὅστις ἀρνείται... ἐς κόρακα! Αὐτός, ὁ ἀρνούμενος θὰ μετανοήσῃ οἰκτρῶς... Δὲν ἐφυλάκισε, δὲν ἐποίησε ὑπερβόλους ὀρθοδόξους ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς καὶ Μοναχοὺς, δὲν ἀνέσκαψε ἱερὰ θυσιαστήρια, δὲν συνεπάτησε ἐπιταφίους, δὲν ἐφόνευσε, δὲν αἱματοκύλισε χριστιανούς, οὔτε ἀλλοφύλους, δὲν ἀπεσχματίσε καὶ δὲν ὕβρισε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τοῦ Προδρόμου. Δὲν ἀπεδείχθη μισαίμοναχος, ὥς οἱ νεοημερολογίται ἀρχιεπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ λοιποὶ πολιτικοί, τῶν ὁποίων τὴν ἀντιχριστιανικὴν πολιτείαν ἐδοκιμάσαμεν ἀπὸ τοῦ 1924, ὅσοι δὲν ἐσαλεύσαμεν Παραδόσεις καὶ Ἱ. Κανόνας καὶ Δόγματα, Ἑλλήνες χριστιανοί. Μένωμεν ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐδιδάχθημεν. Τίνα ἠνωχλήσαμεν; Ἀλλ' ἔλησημονήσαμεν! Ἠνωχλήσαμεν τὸ πρόγραμμα τῶν Ἐνωτικῶν, τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» τοῦ κατηραμένου Ποντίφηκος τοῦ προδότου Λουθήρου, τοῦ Σπυρ. Ζωδιάτου κ.ἄ. Πάντες οὗτοι ἔχουσι τοὺς συνευδοκούντας. Χωρὶς προδότας, γίνεται ἐπιτυχὴς ἀλωσις, φρουρίου, πόλεως, πίστεως εἰς Θεόν, καταστροφή; Ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ πολλοὶ ἀνεφάνησαν, μιμηταὶ τοῦ Ἰσκαριώτου. Δὲν χρειάζονται, ὅμως, πολλοί.

Τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ὀλίγοι μισθοφόροι Ἐνστοὶ ἐπρόδωκαν, ἀφέντες ἐν τῇ φυγῇ τὸν ἀνακτὴν τὴν θύραν τοῦ Ἀγ. Ρωμανοῦ, δι' ἧς εἰσέβησαν οἱ ἀγροῦνοι ἐντὸς τῆς πολιορκουμένης Πόλεως.

Εἰς ἣτο ὁ Πῆλιο-Γούσης καὶ ἐδημιούργησε τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου, τὸ Κιοῦκι μὲ τὸν ἥρωα Σαμουήλ. Εἰς τὸ Μεσολόγγι ἐπροδόθη ἡ ὥρα ἐξόδου καὶ ὁ προδότης, ἐνῷ ἤρξατο ἡ ἐξοδος, ἐκραύγασε «Ὁπίσω, ὀπίσω...». Εἰς ἣτο ὁ Ἐφιάλτης, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα ὑπεδοῦλωσε. Μόνον ὁ προδότης τῆς Τριπολιτσᾶς ἐτιμωρήθη ὥς ἔπρεπε. Ὁ Κολοκοτρώνης τὸν ἔδεσε εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἵππου καὶ ἐξέφυξε συντριβόμενος εἰς τὰ ντρόχαλα.

Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, διὰ τὴν προδοσίαν του, τὴν κατάραν τοῦ γεννήτορος ἐκέρδισε:

«Διότι, παιδί μου, ἔγινες Πατριάρχης καὶ ἐτίμησες τὴν οἰκογένειά μας, σὲ εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ διότι ἔφερες τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ἔσχισες τὴν Ἐκκλησίαν. νὰ ἔχῃς τὴν κατάραν μου...».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσ. Παπαδόπουλος κακῶς ἐν τῷ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜῳ» τὸ ζῆν ἀπέρρηξεν. Τώρα, οἱ ἄλλοι συνεργοὶ του, ...ἔχει ὁ Θεός!...

Ἰδωμεν, ὅμως, πῶς ὁ Χριστὸς ἐπαίδευε τοὺς ἀπειθοῦντας Αὐτόν. Διερχόμενος ἐξώθεν τῆς πόλεως τῶν Σαμαρειτῶν, ἀπέστειλεν ἵνα ἐτοιμασθῇ κατάλυμα. Οἱ Σαμαρεῖται, ἐν ἔχθρᾳ ὄντες μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ διότι εἶδον Αὐτόν, τὸ πρόσωπον ἔχοντα πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἠρνήθησαν νὰ φιλοξενήσωσι. Τότε, θυμῷ πλησθέντες οἱ Μαθηταὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, εἶπον. «Κύριε, θέλεις εἰπώμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ Οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὥς καὶ Ἠλίας ἐποίησε; Στραφεῖς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς καὶ εἶπε. Οὐκ οἶδατε ποίου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς; ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην...». (Λουκ. Θ' 51—57).

Οἶδαμεν καὶ ἡμεῖς πῶς «ἐδίδαξαν» οἱ πρῶτη παλαιοημερολογίται καὶ νῦν σχισματικοὶ νεοημερολογίται καὶ πῶς καὶ σήμερον ἀκόμη ἐν Ἀγίῳ Ὁρει διδάσκουσι! Ποίου πνεύματός εἰσιν οὗτοι, ἃς εἰπώσιν οἱ ἴδιοι... Νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅσα κακὰ ἐποίησαν τοῖς ἀδελφοῖς; Μатаιопонία! Τὸ πλοῖον τῆς Ἐκκλησίας (τὴν πλώρη) ἔστρεψαν πρὸς τὸν ἀντίχριστον Πάπαν καὶ πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐμπόδιον αὐτῶν ἐσμέν. Διὰ τοῦτο δέον ἐκποδῶν γενέσθαι. Ὑποταχθήτωσαν τῷ Πάπα, ἵνα καὶ τὴν... εὐλογίαν αὐτοῦ ἔχωσι!

Ὑποταγὴν ἀπαιτεῖ ὁ Δημήτριος καὶ τεμενάδες, ἐνῷ προδίδει καὶ ἀσχημονεῖ καὶ ἐπιταγὰς ἀλλοτρίων ἐκτελεῖ. Ἐπόμενον ἦν, ἵνα καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν καὶ ὑπόληψιν ἀπολέσῃ. Ἡ ἀπολέσασα τὴν τιμὴν κόρη, δὲν δύναται ν' ἀπολαύῃ πλέον τιμῆς. Ὁμοίως ὁ καταχραστής, ὁ προδότης κλπ. Πολύ δὲ περισσότερον νὰ ἐπιβάλῃ θία, διὰ τῶν πραιτωριανῶν εἰς ἀπόδοσιν τιμῶν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, Ὑπουργὸς τῆς φανλοκρατίας, διὰ καταχρήσεις ἐν τῇ ἐξώθεν εἰσ-αγωγῇ κρεάτων, προσφυλακίσθη (εἶναι καὶ Συναγματοάρχης ἐν ἀποστρατείᾳ). Δύναται οὗτος νὰ καλέσῃ εἰς συνδρομὴν, ἢ μᾶλλον νὰ διατάξῃ ὅπως ὑποκλίνονται οἱ ὑποδεέστεροί του, χαίρειντες μὲ τὸ «τὰ σέβῃ μου κ. συναγματοάρχα;» Καὶ τίς εἶναι ὅστις δὲν θὰ εἴπῃ «ἄι σιαπέρα ρέ». Οὐ μόνον δὲ τιμὰς ἀπαιτεῖν οὐ δύναται, ἀλλὰ ἐὰν ὁ Πάγκαλος ἐν ζωῇ ὑπῆρχε, τὸ τέλος ἐν τῇ ἀγχόνῃ ἔδιδε.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ δαφεύγῃ τὴν δευδερκειαν τοῦ στρατηγοῦ ΠΟΛΙΤΙΚΟῦ ΔΙΟΙΚΗΤΟῦ, τὸ γεγονός,

ὅτι ἀπὸ τοῦ 1923 καὶ ἐντεύθεν, τὸ Πατριαρχεῖον Κων)λεως καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Νεοσημερολογικὴ Ἐκκλησία, ἡ λεγομένη καὶ «ἐπίσημος»! (ἡ ἀποστατήσασα διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου - παπικοῦ ἡμερολογίου) κατέστησαν ἀνεξάντλητος πηγὴ συμφορῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων εἰς θάρος τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης καὶ τάξεως. Ἐδημιούργησαν μίσην μεταξὺ τοῦ ἐκκλησιασματος καὶ φοβερὰν ἀπέχθειαν καὶ ἀμειψαίαν καταφρόνησιν.

Ἐπὶ 50 ἔτη, ἡ κατάκριτος συναγωγὴ, ἡ σκανδαλοποιός, ἀντὶ προσπαθείας πρὸς γεφύρωσιν τοῦ ὑπ' αὐτῆς δημιουργηθέντος χάσματος, ὑποδαυλίζει τὸ μίσος πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ τὰ πάντα ποιεῖ πρὸς ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ἐπάρατον Οἰκουμηνισμόν.

Πάντοτε, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ σκοποῦ, συνεπικουρεῖται ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, ἥτις — ἔχει ἀποδειχθῇ — δὲν κέκτηται τὴν ἀρετὴν τῆς Διαικρίσεως. Διὰ τοῦτο ἄλλα δικαστήρια (μὲ τὴν σύγχυσιν τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων ἀποφάσεων καὶ διαταγῶν) κατεδίκαζον τοὺς ἀνεγκλήτους, καὶ ἄλλα ἐξεδίδον ἀπαλλακτικὰς ἀποφάσεις μὲ ἔκφρασιν συμπαθείας πρὸς τοὺς κατηγορηθέντας κληρικούς.

Δὲν θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν κομμουνιστικὴν ἀνταρσίαν τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας, πολλοὶ ρασοφόροι τῆς ὁποίας μετὰ τὴν καταστολὴν τοῦ ἀνθεθνικοῦ κινήματος (1941—44 καὶ 1946—49) προσήλθον «εἰρηνοποιοί» πλέον καὶ «ἐκκύκλωσαν ἐν ἀθώοις τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, ἐξερευγόμενοι, χωρὶς φόβον Θεοῦ (καθ' ὃ θεοπαίεται ἀσύστολοι) τὴν εὐχὴν, ἡ δέησιν «Νίφημαι ἐν ἀθώοις τὰς χεῖράς μου καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου Κύριε»!!! Χερὰκια ἀθῶα, πλήρη αἱματος, χριστιανικοῦ! Ἐκεῖ κατήγγησαν οἱ ἐκπεσόντες τέως Παλαιοσημερολογίται καὶ νῦν «ἐπίσημοι» νεοσημερολογίται. Δέονται, ἵνα ρουθῶσι ἀπὸ ἐμφυλίου πολέμου, ἐνῷ συντάσσονται μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὸν ἐμφύλιον σπαραγμόν, τὴν ἀγομίαν.

Εἶναι, ὅμως, τεχνίται εἰς τὴν διαβολὴν καὶ τοὺς γυνήϊως ὀρθοδόξους χριστιανούς διαβάλλουσι καὶ ἐκβάλλουσι τὸ ὄνομα αὐτῶν ὡς πονηρόν! Οἱ κατὰ τῆς Πατρίδος καὶ τῶν Παραδόσεων ἐπαναστάντες, δολίως ἐνεργούντες, ἔπεισαν καὶ τὴν ἐκτελειστικὴν ἐξουσίαν, ἵνα συμμαχῇ μετ' αὐτῶν καὶ διώκῃ τοὺς στυλοβάτας πίστεως καὶ Πατρίδος χριστιανούς. Ἐκείνους, αἵτινες πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν τῆς ἐξουσίας ἡγωνίσθησαν.

Δὲν διακρίνει, ἡ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ τῶν νεοσημερολογιτῶν Χωροφυλακὴ, τίνες οἱ φίλοι καὶ τίνες οἱ ἐπίδουλοι καὶ δόλιοι. Ἀγνοοῦναι βρα ἐπαθε εἰς τὸ Νυμφαῖον, τὸ Λιτόχωρον, τὸ Ἀργυροπούλιον (Δαρίσης), τὴν Χαλανδρίτσάν, τὴν Πηγιάδαν Μελιγαλᾶ, τὴν Κορδίτσαν καὶ πολλὰχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀγνοοῦναι καὶ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ὅτι 26 ἀστυνομικά τμήματα ὡσεὶ καπνὸς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐξέλιπον. Ὅτι 46 ἄνδρες ἐσφάγησαν τὴν παραμονὴν τῶν Βαίων (9 Ἀπριλίου 1944) εἰς τὸ Δερβένιον Κορινθίας

καὶ παντοῦ. Ἀπόλλεσαν τὴν συνείδησιν τῶν καὶ οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός, διότι μολονότι ἡ κορωνὶς τῆς θεϊκῆς Δημιουργίας ἐσιμέν, λογικὰ ὄντα, ἐν τούτοις ἀπωλέσαμεν τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν, τὴν ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ. Παρασυρδολήθημεν τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιωθήμες αὐτοῖς. Εὐθὺς ὡς ἐξέλθῃ λόγος παράνομος περὶ διώξεως τῶν ὀρθοδόξων, τῶν πατριωτῶν, φιλησώχων καὶ συμπαραστατῶν τῆς ἐξουσίας, ἀσυνέτως σπεύδμεν ἵνα αὐτοὶ σκάψωμεν τὸν λάκκον τῆς Πατρίδος, διὰ τῶν χειρῶν μας.

Τοιαύτην «φιλίαν» ἀντίκρουσαν οἱ βοηθοῦντες καὶ συμπαριστάμενοι τῇ ἐξουσίᾳ φιλόνομοι καὶ ὀρθοδοξότατοι πατριῶται Παλαιοσημερολογίται, ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος τῶν νεοσημερολογιτῶν (10.3.24) ἐπὶ 50 ἔτη τώρα. Ἐλπίζομεν, ὅμως, ὅτι τὸν στρατηγὸν Πολιτικὸν Διοικητὴν κ. Κρεκούσιαν, δὲν θὰ παρασύρῃ ἡ ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἄφρων πατριαρχικὴ ἐντολὴ εἰς ὑπέρβασιν τοῦ καθήκοντός του κατὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ Μοναχῶν ἀγιορειτῶν καὶ ἀντιποιήσιν ἀρχῆς διότι τὸ μνημόσυνον τοῦ πατριάρχου εἶναι πηγαῖον συναίσθημα καὶ δὲν ἐπιβάλλεται εἰς.

Ἐχόμεν δὲ καὶ ἐν εἰσέτι ζήτημα, περὶ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν Χωροφυλακῆς. Ὁ κομμουνιστὴς καὶ ἄθεος Ποιμὴν, πατριάρχης πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ἐπισκεφθεὶς πρό τινος (Σεπτέμβριος 1972) τὸ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, ἀνεχώρησε ἀφ' οὗ ἐπλήρωσε ἀσφυκτικῶς 70 βαλίστσες. Ἐκεῖ εἰς τὸ Τελωνεῖον τῆς ΔΑΦΝΗΣ, οἱ ἐξερχόμενοι ἐρευνῶνται σχολαστικῶς, μέχρι καὶ τῶν ἀπλύτων καὶ ἀκαθάρτων ἐσωρούχων! Ἡρενῆσε κανεὶς Πολιτικὸς Διοικητὴς, Τελώνης, Διοικητὴς Χωροφυλακῆς, τί αἱ 70 βαλίστσαι περιεῖχον; Ἐν Ἐδαγέλειον τῆς Μονῆς Παντοκράτορος (:) εὐρίσκεται εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Πολωνίαν. Ὁρῶμεν τώρα διὰ τὴν... «ἀπώλειαν» καὶ ὑποσχόμεθα «ἀπαξήμωσιν» (εἰς τὸν κατέχοντα) ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν, ἐὰν ἐπιστραφῇ. Ἀλλ' ὁ κλέπτης δὲν εἶναι χαζὸς διὰ νὰ φιλοτιμηθῇ.

Οὐδεμία, λοιπόν, ἔρευνα εἰς τὰ ἐξαχθέντα δέματα ὑπὸ τοῦ «πατριάρχου» τῶν Ρώσων κομμουνιστῶν. Διὰ τί; Διότι ἔχομεν «φιλότημον». Εἴμεθα καὶ λαὸς μὲ πολιτισμὸν 3.000 ἐτῶν! Αὐτὸ τὸ φιλότημον καὶ αὐτὸς ὁ τρισχίλιετής πολιτισμὸς καὶ αὐτὴ ἡ ἄκρα χριστιανικὴ ὀρθοδοξότης, διὰ τί δὲν ἐφαρμόζεται ἀπὸ τοὺς ἐκμανέντας ἀρμοδίους, ἐπὶ τῶν ἀθῶων Μοναχῶν, οἵτινες καὶ πολὺ περισσότερον ὑπερέχουν εἰς ὀρθοδοξίαν, ἐθνικισμόν καὶ πατριωτισμόν, πολλῶν νεοσημερολογιτῶν, ἢ τῶν δῆθεν παλαιοσημερολογιτῶν μοναζόντων;

Ἐνίξεται πᾶς χριστιανὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ μὲ τὴν αἰφνιδίαν ἐκδήλωσιν τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἀγιορειτῶν Πατέρων, κατὰ τῶν συνασκητῶν τῶν διότι συνυπέγραψαν ἀποφάσεις ἐκτοπίσεως τῶν «ἀν

ταρτών» Μοναχών! Μάλιστα, παγανολογιώτατοι, νά έκτοπισθοῦν οἱ εὐσεβεῖς κληρικοὶ καὶ Μοναχοὶ Παλαιοημερολογίται. διὰ νὰ οἰκισθῇ ἡ Μακρόνησος, ἡ Ἀνάφη, ὁ ΑΓΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ καὶ οἱ λοιποὶ τόποι «σωφρονισμοῦ» ἀφοῦ ἐδόθη ἀμνηστία καὶ χάρις εἰς τοὺς κομμουνιστάς, στρατηγούς, πολιτικούς, βομβιστάς κλπ. Τὴν θέσιν αὐτῶν νὰ καταλάβουν οἱ Προηγούμενοι καὶ οἱ Καλόγηροι ἀγιορεῖται, Ἀθανάσιος, Εὐδόκιμος, ὁ Γέρων τῆς Προβάτας καὶ ὅσοι ἀνυπότακτοι, δὲν ἐκλιναν αὐχένα εἰς τὸν νέον Ἀβδούλ Ἀμποῦτ καὶ τὸν Χασεκὴ ἀγᾶν, εἰς τὸν ἀκρολουθοῦντα τὴν Γραμμὴν Ἀθηναγόρων, Μελιτωνικῶν καὶ λοιπῶν τοῦ ΠΣΕ, τοῦ ψεύδους!

Παραπαίοντες ἐφωράθησαν οἱ συνευδοκούντες εἰς διώξεις Καθηγούμενοι δι' ὃ καὶ ράπισμα κατεδέξαντο ἡχηρότατον ἀπὸ τοῦ χριστιανικώτατον Περιδικῶν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» διότι ἐν τῇ ἀκρᾷ Θεολογίᾳ των, ἐγνωμάτευσαν καὶ συνεφώνησαν μετὰ τοῦ ἀφεντικοῦ των (κ. Δημητρίου) εἰς τὸ νὰ ἀρισθῇ ἡ δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Ἀπριλίου ὡς ἡμέρα συνεορτασμοῦ τοῦ ΠΑΣΧΑ μετὰ τοῦ «ἀγιοτάτου» ἀδελφοῦ καὶ «συλλειτουργοῦ» Παύλου τοῦ ΣΤ', τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρμπορου, τοῦ Λουθηροκαλθινιστοῦ Σπύρου Ζωδιάτου καὶ αὐτοῦ τοῦ Ζορλοῦ καὶ Μεντερές μετὰ τὸ Μπαϊράμιον των! Διατὶ τάχα; Διάλογον δὲν ἐπιζητεῖ ὁ Ὀθωμανικὸς Πατριάρχης μετὰ τὸν ἀπίστον ἀγαρηνόν; Ἐνα Θεὸν ἔχουσιν!...

Πρὸ τινων ἐτῶν, ἦλθεν εἰς Λάρισαν εἰς ἓκ των ζητούντων ἵνα καταρασθῇ ὁ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ τοὺς «ἀντάρτας» δι' ἐξορίας αὐτῶν εἰς τὴν Μακρόνησον, ὅπως ἐξήτουν οἱ ἐχθροὶ τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ τὸν Βαλαάμ. Καὶ τότε μὲν διὰ τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν ἀδικίαν, ὠμίλησεν ἡ ὄνος καὶ δὲν ἐξηγνήθη ἡ κατὰρα. Τώρα, ὅμως, θὰ ὁμιλήσῃ ἡ Προστάτρια τοῦ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ, ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγός, ἡ ὁποία θὰ ἀποτρέψῃ τὸ πρόσωπόν ΤΗΣ ἀπὸ τοῦ βεβηλωθέντος Περιβολίου καὶ τότε... ΟΥΑΙ Υμῖν καὶ ἡμῖν. Διότι πολλὰ τὰ ἀντιχριστιανικά ἐλέπει ἡ Παντάνασσα, ὅπως εἶδε ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐξέσπασε ἡ φοβερὰ Αὐτῆς ὀργή, ἐξακολουθοῦσα εἰσέτι, ἐπὶ 4 ἡδὴ αἰῶνας παιδεύουσα τοὺς ἀτακτῆσαντας. Ὑπέρμαχος τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκδικητὴς κατὰ τῶν ἀσεβῶν.

Ἐρημιά ἐρημώσατε τὸ ΑΓ. ΟΡΟΣ καί, ὅταν ὁσον οὐκ ἐπιστῇ ἡ ὥρα τῆς ἀναμετρήσεως μετὰ τοὺς ἀπίστους (διὰ τὰς ὑφαλοκρηπίδας) τότε καλέσατε τοὺς συμμάχους σας χιλιαστάς, οὐνίτας, προτεστάντας, τοὺς παπικούς, ἐπισκοπιανούς, τοὺς Σαββατιστάς, τοὺς Κουακέρους καὶ τοὺς «Ἕλληνας» κομμουνιστάς, ὡς καὶ τοὺς ἀγαρηνοὺς τῆς Εἰρήνης κλπ. ἵνα τοὺς ἀντιπαρατάξῃτε διὰ τὴν ἀκραιότητα τοῦ ἔθνους! (Ἐλησμονήσαμε τοὺς Ἰουδαίους, μὲς συγχωρεῖτε!). Πάντες οὗτοι ἀποτελοῦν τεῖχος δχυρὸν κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως!

Ἰδοθε, λοιπόν, εἰς Λάρισαν ὁ παλαιοημερολογίτης παγανολογιώτατος (ὁ παραδερφός) καὶ ἤρξατο

τῶν ὁμιλιῶν του ἀπὸ τῶν κινηματογράφων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν γηγενῶν - παλαιοημερολογιτῶν προσῆλθε ἵνα ἀκούσῃ, ἐπεὶδὴ ἀνεμένετο νὰ ὁμιλήσῃ ἐν τοῖς τρισὶ ναοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκεπτόμεθα ὅτι διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου, οἱ ἀκροαταὶ θὰ ἴσταντο ὑπαίθριοι, ἴσως ὑπὸ ἑροχὴν καὶ δορλάπιν. Σημειώσατε, ὅτι εἰς τῶν ναῶν μετὰ τοῦ Γυναικείου Ἰσχυαστηρίου, ἀφιερώθη εἰς τὸ ΑΓ. ΟΡΟΣ (Μονὴν τῶν δύο Παγανολογιωτῶν) ἵνα ἐξασφαλίσωμεν τὸ ἀκαταδίωκτον ἐν καιρῷ ὀργῆς νεοημερολογιτικῆς!

Τὸ στενόχωρον τῶν ναῶν (διότι ἀπὸ τοῦ 1924 ἐν κατακρίμας αἱ ἱεραὶ Συνάξεις γίνονται) κατιδῶν ὁ ὁμιλητὴς ἀντὶ πρὸς ἡμᾶς, ἐπορεύθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν τῶς παλαιοημερολογιτῶν καὶ νῦν ἐπισήμῳ νεοημερολογιτῶν, ὅπου καὶ ἠόφρανε τὰς καρδίας τῶν πιστῶν! Ἐλέχθη, ὅτι ἱκανοποιήσῃ τὸ ἐκκλησίασμα, μετὰ κατὰ ὑπαυνημοῦς κατὰ τῶν ἀπροσαρμίστων Παλ) τῶν!

Ἐπρεπε, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἦτο ἄξιος τῆς «γνησιότητος»!...

Ἐκτόπισις τῶν «ἀνταρτῶν» Μοναχῶν, ἵνα μὴ χαλῶθῃ ὁ Δημήτριος. Ἀποκλεισμός καὶ φρουρὰ ἀπὸ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς. Τύφλα νάχῃ ὁ Ἀβδούλ Χαμίτ! Ἐκτόπισις, διότι μνημονεύει «κάποιον» ΑΥΕΝΤΙΟΝ καὶ δὲν μνημονεύει τοῦ Ζωδιάτου! Δὲν μνημονεύουσιν οἱ «ἀντάρται» τοῦ εἰς τὸν παναιρετισμὸν προσκεμένου πατριάρχου. Καὶ τί γέγονεν ἐκ τοῦ μνημονεύειν; Πολὺ τὸ κακόν! Ὅπως καὶ ὁ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ» γράφει ἐνίστε ἐπὶ ὁμοίων «σοβαρῶν» γεγονότων «λ ε ρ ὡ θ η κ ε ἡ Φ Α Τ Μ Ε μ ε σ α σ τ ὁ Γ ε ν ῆ Τ ς α μ ι»... Μικρὸ πρᾶγμα τόχετε;

Ὁ Θεὸς εὗρε Δαυὶδ τὸν δουλὸν ΤΟΥ κατὰ τὴν καρδίαν ΤΟΥ, ἀλλὰ καὶ ὁ πεσὼν ἐωσφόρος εὗρε καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν καρδίαν του καὶ ρασοφόρους καὶ Ὑπουργοὺς καὶ Θεολόγους καὶ ἐξουσιάρχας καὶ ὄργανα ἀσύνετα, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων του. Διότι ὁ ἕγδος αἰὼν, ὃν τρέχουμεν, αἰὼν ἰδικὸς του, τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου ἐστὶν καὶ μακάριος ὃς φυλάξῃ καὶ σώξῃ τὴν ἑαυτοῦ φυγὴν. Ἐἵναι πανεπιστήμων αὐτὸς καὶ ἄριστος τεχνίτης εἰς τὸ ἀγραθεῖν ψυχάς. Δὲν ἀσκεῖ σωματικὴν δίαν μετὰ κλύμπις, ἢ μετὰ βασιβουζουκισμοῦς, μετὰ ὅπλα κλπ. ὡς οἱ καλοὶ πρῶην παλαιοημερολογίται καὶ νῦν νεοημερολογίται, οἱ πεχλιβάνηδες εἰς τὸ ἀναγκάζειν πρὸς ἐξέμωσιν. Συμβουλεύει, ὅσους ἀν εὕρῃ κατὰ τὴν καρδίαν του (ρασοφόρους, μονάζοντας, στρατιωτικούς ἢ πολιτικούς) ὑπόσχεται λαγούς μετὰ ἐπιτραχὴλια ὡς ἀμειβὴν εἰς τοὺς βολικούς. Δὲν ἐπιτρέπει διωγμὸν κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων (μασόνων, κομμουνιστῶν, ὑπαρξιστῶν, λάιους, χιλιαστῶν καὶ λοιπῶν καθαρμάτων) διότι «εἰ ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν ἐκβάλλει, ἐφ' ἑαυτὸν ἐμερίσθη, πῶς οὖν σταθῆσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ;» (Ματθ. ΙΒ' 26).

Διὰ τοῦτο βλέπομεν εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν

«Περὶ τῆς ὠφελείας, ἣν καρπούμεθα ἐν τῆς τῶν δεῖων Γραφῶν μελέτης» (Ι. ΚΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ)

Τοῦτο πάντοτε προτρέπω καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ προτρέπω, τὸ νὰ προσέχετε τοὺς λόγους μου ὄχι μόνον ἐδῶ ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οἶκον σας εὐρισκόμενοι νὰ ἐνδιατρίβετε συνεχῶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θεῶν Γραφῶν.

νεοσημειολογῶν μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ. Πρὸ 10 ἐτῶν ἀφίκετο ἐκ Μπραούκλιν ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα (ποῦ ἄλλος; Τε ζέφραγο ἀμπέλι) καὶ μαθὼν, ὅτι πρῆξήθησαν οἱ χιλιασταὶ κατὰ 75% ἀπένευμε βραβεῖα εἰς τοὺς «διδασκάλους» σπουδαστὰς τῆς Γραφῆς. Ἀλλὰ μὴ ἐρωτᾷν ὅποσοι οἱ Χιλιασταὶ καὶ τί θραύσιν μετὰ τῶν ἀρνίων τοῦ Χριστοῦ ποιῶσι, μόνον ἐρωτᾷν «ποῦ εἰσὶν οἱ Παλαιολογισμερολογίται, ἵνα μὴ ἀκούεται οὐδὲ τὸ ὄνομα αὐτῶν!».

Καὶ ᾗδῃ ἐξ ὧν συμβαίνουν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, ἀμφιβάλλει τις, ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐθριάμβευσε; Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἔστιν, ἵνα τρυγήσωμεν τοὺς καρποὺς τῆς μισαλλοδοξίας, ἡμεῖς τὸ ἐκλεκτὸν ἔθνος, ὅπερ ἐξελέγη μετὰ πάντων τῶν ἐθνῶν, ἵνα δοῦσῃ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τινα λαϊκὴν παροιμίαν, εἰς ἐρωτήσαντα «ὅν εἶναι ἀλάργα (μακρὰν) τὸ σκοτάδι» ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν «Κλείσε τὰ μάτια σου, νὰ τὸ ἴδῃς...». Ἄρκει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀρετὴν τῆς διακρίσεως μετὰ τῶν φίλων καὶ ἐχθρῶν, εἰαν ἔχει καὶ ὁ σκύλος τοῦ μνησθέντος ἀξιωματικοῦ τῆς Χωρῆς καὶ θὰ πληρωθῶμεν, καθὼς πρέπει εἰς προδότας καὶ ἐπιδοῦλους καὶ ἀχαρίστους.

Τέλος, καθήκον ἔχομεν οἱ δεινῶς (διὰ τὴν ὁδόδεον πίστιν καὶ μόνον) ἐπὶ ½ αἰῶνα διωκόμενοι καὶ χλευαζόμενοι Παλαισημειολογίται, ἵνα ἐκφράσωμεν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς συμπαθεῖς πρὸς ἡμᾶς διακειμένους κληρικούς καὶ πολιτικούς, ἰδιαίτερος δὲ πρὸς τοὺς ἰθύνοντας τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ» πολλάκις ὑπεραμυνόμενον ἐντόνως τῶν ἀπόψεών μας.

Ἀθῆναι 7) 20.5.74

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Ἀξιωματικὸς Χωροφυλακῆς ἐ.ἀ.

Κρέσνας 27 — Ἀθῆναι 824

Κοινοποιεῖται

1) Ἱ. Μονὴν ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ—ΑΓ. ΟΡΟΣ ΑΘΩΣ

2) Ἐφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» μέσῳ κ. Διονυσίου Μπαπιστάτου ΑΘΗΝΑΙ, Κάνιγγος 10 Τ. 141.

3) Ἐπιστάσιον Ἀγίου Ὁρους.

Εἰς αὐτὸ δὲν ἔπαυσα πάντοτε νὰ παρουσιάζω καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατ' ἰδίαν μᾶς συνήντησαν

Ἄς μὴ μοῦ λέγῃ κανεὶς τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα λόγια καὶ ἄξια πολλῆς κατηγορίας, ὅτι δηλαδὴ εἰμὶ προσηλωμένος εἰς δικαστήριον, καταγίνομαι μὲ τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, μετέρχομαι τέχνην, ἔχω γυναῖκα, ἀγατρεῖται τέκνα, προϊστάμαι οἰκίας, εἰμὶ ἀνὴρ ἀσχολούμενος μὲ τὸν πορισμὸν τῶν τοῦ βίου.

Δὲν εἶναι ἔργον ἰδικὸν μοῦ τὸ νὰ ἀναγινώσκω τὰ Ἱεράκια, ἀλλ' ἐκαίνον, οἱ ὅποιοι ἀπηργήθησαν τὸ ἐγκόσμιον, οἱ ὅποιοι ἔχον καταλάβει τὰς κορυφὰς τῶν ὁρέων, οἱ ὅποιοι ἔχον αὐτὸν τὸν βίον ἐν' ὁρῇ ζωῆς. Τί λέγεις, ἀνθρώπε; Δὲν εἶναι ἔργον ἰδικὸν σου νὰ ἔχῃς ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν σου εἰς τὰς Ἀγίας Γραφάς, ἐπειδὴ σύρεσαι τῆδε κακίαν ὑπὸ μισῶν φροντίδων; Ἰδικὸν σου ἔργον εἶναι περισσότερον παρὰ ἐκείνων (δηλαδὴ τῶν μοναχῶν); διότι δὲν ἔχον ἐκεῖνοι τόσον πολλὴν ἀνάγκην τῆς θεωρίας τῶν Γραφῶν, ὅσον οἱ περιστρεφόμενοι ἐν μέσῳ πολλῶν ὑποθέσεων. Διότι οἱ μὲν μοναχοὶ ἀφοῦ ἀπηργήθησαν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς καὶ ἀφοῦ ἔστησαν τὰς καλύδας τῶν εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ διότι δὲν ἔχον οὐδεμίαν ἐπακοινωνίαν μὲ κανένα, ἀλλ' ἐμφοροῦν εἰς τὴν γαλήνῃ τῆς ἡσυχίας ἐκείνης, ἀπολαύουν πολλῆς ἀσφαλείας ὥσάν εἰς λιμένα εὐρισκόμενοι.

Ἡμεῖς ὅμως ὥσάν εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους ταλαντευόμενοι καὶ ἔχοντες φορτὴν μισῶν ἀμαρτημάτων ἔχομεν ἀνάγκην τῆς συνεχοῦς καὶ ἀκαταπαύστου παρακλήσεως τῶν Γραφῶν.

Ἐκεῖνοι καθήνται μακρὰν τῆς μάχης, διὰ τοῦτο ἀκαίρως καὶ δὲν δέχονται πολλὰ τραύματα· σὺ δὲ συνεχῶς ἴστασαι ἐντὸς τῆς πολεμικῆς καὶ δέχεσαι συνεχεῖς πληγὰς δι' αὐτὸν τὸν λόγον σὺ χρειάζονται περισσότερα φάρμακα.

Λύπη καὶ ἡ γυνὴ παροργίζει καὶ ὁ υἱὸς λιπεῖ καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀμβάλλει εἰς ὁργὴν καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐπιβολαίνει καὶ ὁ φίλος φθονεῖ καὶ ὁ γείτον ἐνοχλεῖ καὶ ὁ συστρατιώτης ὑπονόμεται, καὶ ὁ δικαστὴς ἀπειλεῖ καὶ ἡ πτωχεία στενοχωρεῖ καὶ ἡ στέρεσις τῶν συγγενῶν προκαλεῖ πένθος καὶ ἡ εὐπορία δημιουργεῖ ἀλαζονείαν καὶ ἡ δυστυχία ἐντροπιάζει καὶ πολλὰ μὲν αἱ ἀφορμαὶ ὁργῆς, πολλὰ δὲ αἱ ἀφορμαὶ φροντίδων, ἀθρημίας καὶ λύτης, πολλὰ δὲ αἱ ἀφορμαὶ κενοδοξίας καὶ ἀπογνώσεως καὶ ἀνάγκη ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα μᾶς περισφίγγουν καὶ μυρία θέλη ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη πίπτουν.

Διὰ τοῦτο διάτρεχει ἀνάγκη συνεχῶς τῆς παγοπλίας τῶν Γραφῶν. Πρόσεξον, λέγει, διότι διαβαί-

νεις ἐν μέσῳ παγίδων καὶ περιπικτεῖς ἐπὶ ἐπαλῆσιν. Διότι καὶ αἱ ἐπιθυμίαι τῆς σαρκὸς τῶν ἀναστρεφόμενων ἐν τῷ κόσμῳ ἐξεγείρονται σφοδρότερον διότι καὶ πρόσωπον κόσμον καὶ σῶμα αἰσχρὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν προσβάλλει καὶ λόγος αἰσχροῦ θεωρεῖ τὸν λογισμόν μας, ἀφοῦ εἰσέλθῃ διὰ τῆς ἀκοῆς· πολλάκις δὲ καὶ μᾶλλον τοῦ σώματος συντεινόμενον τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς ἐξησθένησε. Καὶ διαπὶ λέγω αὐτά; καὶ ἐκεῖνο ἀκόμη, τὸ ὁποῖον φαίνεται πολλάκις εὐτελέστατον ἐξ ὧν, δηλαδὴ ἡ ὁμοίη τῶν μύθων, ἀφοῦ ἐπιπέσῃ καθ' ὁδὸν προσερχομένη ἐκ γυναικῶν ἀκόσμιον χάνεται συλλαβοῦσα αἰχμαλώτους ἐκ τῆς ἀπλῆς μόνον συναντήσεως.

Καὶ πολλὰ τοιούτου εἶδους ὑπάρχουν, τὰ ὁποῖα πολιορκιοῦν τὴν ψυχὴν μας· ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάγκη φαρμάκων εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ θεραπεύομεν τὰ δημιουργούμενα τραύματα καὶ διὰ νὰ προλαμβάνομεν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔγιναν πληγαί, πρόκειτο δὲ νὰ γίνωμεν εἰς τὸ μέλλον, ἀποκρούοντες τὰ βέλη τοῦ διαβόλου διὰ τῆς συνεχοῦς ἀναγνώσεως τῶν θείων Γραφῶν. Δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ κανεὶς, ἐὰν δὲν ἀπολαμβάνῃ συνεχῶς πνευματικῆς ἀναγνώσεως· ἀλλὰ πραγματικῶς εἶναι προσφιλές, ἐὰν ἠθέλομεν ποτὲ κατορθῶσαι νὰ σωθῶμεν μετέχοντες τῆς συνεχοῦς αὐτῆς θεραπείας.

Ὅταν δὲ καθημερινῶς πληττώμεθα καὶ δὲν ὑφιστάμεθα οὐδεμίαν θεραπείαν, ποῖα ἐλπίς σωτηρίας ὑπάρχει; δὲν βλέπετε τοὺς χαλκοουργούς, τοὺς χρυσοχόους, τοὺς ἀργυροκόπους, τοὺς οἰανδήποτε τέχνην μεταρροχόμενους, ὅτι ἔχουν ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης ἄφρα· καὶ ὅτι καὶ πεῖνα ἂν ἀναγκάζῃ καὶ πτωχεῖα ἂν θλίβῃ, προτιμοῦν μᾶλλον νὰ ὑπομείνουν πάντα, παρὰ νὰ πωλήσουν κάποιο ἐκ τῶν ἐργαλείων τῆς τέχνης καὶ νὰ διατραποῦν;

Πολλοὶ λοιπὸν ἐπρωτίησαν πολλάκις νὰ δανεισθῶν διὰ νὰ συντηρήσουν τὴν οἰκίαν καὶ τὰ παιδιὰ τῶν παρὰ νὰ πωλήσουν καὶ τὸ πλέον μικρὸν ἐκ τῶν ἐργαλείων τῆς τέχνης τῶν καὶ πολὺ ὀρθῶς θεαίως.

Διότι γνωρίζουν, ὅτι ἀφοῦ πωληθῶν ἐκεῖνα, ἡ τέχνη ἀσθενεῖ ἀχρηστὰς δι' αὐτοὺς καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς εὐπορίας χάνεται ἐξ ὁλοκλήρου.

Διότι, ὅταν τὰ ἐργαλεῖα διαφυλάχθωσιν, εἶναι δυνατόν κάποτε τὸ δάνειον γὰ ἐξοφλήσῃν, μεταχειριζόμενοι συνεχῶς τὴν τέχνην· ἐὰν δὲ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον νὰ πωλήσουν τὰ ἐργαλεῖα εἰς ἄλλους, δὲν θὰ ἠμπορέσουν ποτὲ νὰ εὕρῃν καμμίαν παρηγορίαν εἰς τὴν πενίαν καὶ τὴν πείνάν των. Οὕτω λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ διακείμεθα. Διότι καθὼς εἰς ἐκείνους ἐργαλεῖα τῆς τέχνης εἶναι ἡ σφύρα καὶ ὁ ἀκμὼν καὶ ἡ παράγγρα (κοινῶς τσιμπίδα), οὕτω καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης εἶναι τὰ ἀποστολικά καὶ τὰ προφητικά βιβλία καὶ πᾶσα Γραφὴ θεοπνευστος καὶ ὠφέλιμος. Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι δι' ἐκεῖνον (διὰ τῶν ἐργαλείων) ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα ἠθέλον, κατασκευάζουν, οὕτω καὶ ἡμεῖς διὰ τούτων τὴν ἰδικήν μας

ψυχὴν διασπλάττομεν καὶ διεστραμμένην διορθώνομεν καὶ παλαιωθείσαν ἀναστασιζομεν.

Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἐπιδεικνύουν τὴν ἰδικήν των τέχνην μέχρι τῶν σχημάτων· διότι θεαίως δὲν δύναται νὰ μεταβάλλουν τὴν ὕλην τῶν σκευῶν, οὔτε νὰ κίμουν τὸν ἀργυρον χρυσόν, ἀλλὰ μόνον τὴν μορφήν μεταβάλλουν· εἰς σὲ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον, ἀλλὰ ἔχεις κατὰ περισσότερον ἀπὸ ἐκείνους, καὶ ἀφοῦ λάβῃς ξύλινον σκεῦος θὰ δυνηθῇς κάποτε νὰ τὸ κάμῃς χρυσόν. Καὶ μάρτυς τούτου ὁ Παῦλος αὐτῷ λέγων: «ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεῦη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ δοκράνα. Ἐὰν τις οὖν ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἐκ τούτων, ἔσται σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον τῷ δεσπότῃ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον».

Ἄς μὴ ἀμελῶμεν λοιπὸν τῆς ἀποκτήσεως τῶν βιβλίων διὰ νὰ μὴ δεχθῶμεν τὴν πληγὴν εἰς τὰ εὐαγγελικά σημεῖα οὔτε γὰ κρύπτωμεν τὰ χρήματα εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ὥς θησαυρίζομεν βιβλία πνευματικά. Διότι ὁ μὲν χρυσός, ὅταν αὐξηθῇ, τότε μάλιστα εἶναι περισσότερον ἐπιάνθωνος δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔχουν ἀποκτήσει· τὰ δὲ βιβλία ἀποκείμενα παρέχουν πολλὴν ὠφέλειαν εἰς τοὺς ἔχοντας.

Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν ὅλα βασιλικά, καὶ ἐὰν κανεὶς δὲν τὰ χρησιμοποιῇ, παρέχουν πολλὴν ἀσφάλειαν εἰς τοὺς ἐνδοξοὺς κατοικοῦντας, διότι κανεὶς ἐκ τῶν τιμωροῦντων καὶ ἐκ τῶν ζημιωνόντων δὲν τοῖμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, τοιοῦτοτρόπως ὅπου ἠθέλον ὑπάρχει βιβλία πνευματικά, διώκεται ἀπὸ ἐκεῖ πᾶσα διαβολικὴ ἐνέργεια καὶ ὑπάρχει πολλὴ παρηγορία ἀρετῆς εἰς τοὺς διαβιῶντας ἐντός.

Καὶ μόνῃ ἡ θεὰ τῶν βιβλίων μᾶς καθιστᾷ ὁληροτέρους πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Διότι καὶ ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν νὰ πράξωμεν κατὰ ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων καὶ ἐὰν τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀκαθάστους καταστήσωμεν, ὅταν ἐπαγγέλωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ ἴδωμεν τὰ βιβλία, περισσότερον τότε καταδικάζομεν τὴν συνείδησίν μας καὶ γινόμεθα ὀκνηρότεροι εἰς τὸ νὰ περιπέσωμεν εἰς τὰ ἴδια ἁμαρτήματα· καὶ ἐὰν πάλιν εὐφισκώμεθα εἰς κατὰστασιν ἀγνότητος, λαμβάνομεν ἀπὸ ἐκεῖ περισσότεραν ὠφέλειαν.

Εὐθὺς ὥς ἐγγίσει κανεὶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν διάνοιάν του ἀμέσως μεταβάλλει καὶ τῶν βιωτικῶν ἀφίσταται καὶ ἀπ' αὐτῆς μόνῃς τῆς θεᾶς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐὰν δὲ ἠθέλε προστεθῇ καὶ ἀκριβὴς ἀνάγνωσις, ἡ ψυχὴ ὥς νὰ εὐρίσκεται εἰς ἱερὰ ἄδυτα· οὕτω τότε καθαίρεται καὶ γίνεται καλλιτέρα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς αὐτὴν διὰ τῶν γραμμάτων ἐκείνων.

Καὶ ἐὰν δὲν συλλαμβάνομεν τὰ νοήματα; λέγει. Καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν κατανοεῖς τὰ λεγόμενα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνάγνωσιν πολλὴ ὠφέλεια προσεγγέται. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶναι ἀδύνατον ὅλα ἐξ ἑαυτοῦ γὰ τὰ ἀγνοεῖ· διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος ὁλοκλήρως γὰ συγγράφουν τὰ βιβλία αὐτὰ τελώναι, ἀλλ'

εἰς, σινηροποιοί, ποιμένες, αἰγοβοσκοί, ἰδιῶται καὶ ἀγροῦνται, διὰ τὰ μὴ δύνασθαι κανεῖς ἐκ τῶν ἰδιωτῶν νὰ καταφεύγῃ εἰς αὐτὴν τὴν οὐκασιλογίαν, διὰ τὰ εἶναι τὰ λεγόμενα δι' ὅλους εὐκατάληπτα, διὰ τὰ καρδίᾳ καὶ ὠφελῆται ἐκ τῆς ἀκούσεως καὶ ὁ χειροτέχνης καὶ ὁ ὑπηρετῆς καὶ ἡ γυνὴ ἢ χήρα καὶ ὁ πλεοναμίας ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Διότι οἱ ἀξιωθέντες τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν συνέθεσαν ὅλα αὐτὰ πρὸς κενόδοξίαν, ἀλλὰ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀκούοντων.

Διότι οἱ μὲν ἔθνικοι φιλόσοφοι καὶ ῥήτορες καὶ συγγραφεῖς μὴ ἐπιδιώκοντες τὸ κοινὸν συμφέρον, ἀλλ' ἀποβλέποντες εἰς τὸ πῶς οἱ ἴδιοι θὰ καταστοῦν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, καὶ ἐὰν εἴπωσιν κάτι χρήσιμον καὶ αὐτὸ ὡς εἰς βαθὺ σκάτος, διὰ τῆς ἀσφαρείας κατέκρυψαν. Οἱ δὲ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται τὸ ἐντελὲς ἀντίθετον ἐπραῖξαν διότι σαφῆ καὶ φανερά κατέστησαν τὰ ἰδικὰ τῶν εἰς ὅλους ὡς ὑπάρχοντες κοινὸι διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης διὰ τὰ δύναται ὁ καθείς γὰρ κατανοῆ μόνος του ἐκ μόνης τῆς ἀναγνώσεως τὰ λεγόμενα. Καὶ τοῦτο προβλέπων ὁ προφῆτης ἔλεγεν: «Ἔσονται πάντες διδασκοὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ εἴπῃ ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ, Γνώθι τὸν Κύριον, διὰ πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν».

Καὶ ὁ Παῦλος λέγει: «Κἀγὼ, ἀδελφοί, ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ». Καὶ πάλιν «ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμα μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως». Καὶ πάλιν «Λαλοῦμεν γὰρ σοφίαν, φησὶν, οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων». Διότι εἰς ποῖον δὲν εἶναι φανερά ὅλα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια; Ποῖος ἀκούων, ὅτι μακάριοι οἱ παεῖς, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ καὶ ἄλλα τοιαῦτα, θὰ χρειασθῇ διδάσκαλον διὰ τὰ μᾶλλον κατὰ ἐκ τῶν λεγομένων; ἄλλα τὰ τῶν σημείων καὶ τῶν θαυμάτων καὶ τῶν ἱστοριῶν δὲν εἶναι γνωστά καὶ σαφῆ καὶ εἰς τὸν τυχόντα;...

Δὲν ἐννοεῖς τὸ περιεχόμενον; πῶς θὰ δινηθῇς νὰ ἐννοήσῃς ποτέ, μὴ θέλων οὔτε ἀπλῶς νὰ ἐγκύβῃς εἰς μελέτην; λάβε ἀπὸ χεῖρας τὸ βιβλίον μελέτησε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀφοῦ κήτης κτήματί σου τὰ γνωστά, διέξελεθε πολλὰς τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ ἀσαφῆ καὶ ἐὰν δὲν ἡμεταρρέσῃς ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς ἀναγνώσεως νὰ κατανοήσῃς τὰ λεγόμενα, πῆγαινε πρὸς τὸν σοφώτερον, πρὸς τὸν διδάσκαλον, κάμει εἰς αὐτὸν γνωστὰ τὰ μελετηθέντα, δεῖξον πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐὰν ὁ Θεὸς σὲ ἴδῃ ἔχοντα τὴν προθυμίαν, δὲν θὰ παραβλέβῃ τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὴν φροντίδα σου, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἄνθρωπος δὲν σοῦ διδάξῃ τὸ

ζητούμενον, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ σοῦ ἀποκαλύψῃ πάντως.

Ἐνθυμήσου τὸν εὐνοῦχον τῆς Βασιλίσσης τῶν Λιβύων, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἦτο βάρβαρος, ἂν καὶ σινεῖτο ἀπὸ μικρίας φροντίδας, ἂν καὶ περιστοιχίζετο ὑπὸ πολλῶν ὑποθέσεων καὶ ἐὰν δὲν ἐγνώριζεν, ὅσα ἀνεγίνωσκεν, ἐν τούτοις ἀνεγίνωσκε καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὀχήματος. Ἐὰν δὲ καθ' ὁδὸν ἐπεδείκνυε τὴν σπουδὴν, σκέψου, ὅποιον θὰ ἐπεδείκνυε ἐν τῷ ὄντι του διατρέχον ἐὰν δὲ δὲν ἤνείχετο γὰρ μένη χωρὶς ἀνάγνωσιν τὸν καιρὸν τῆς ὁδοπορίας, πολλὴ περισσότερον καθήμενος εἰς τὴν οἶκον του ἐὰν δὲ χωρὶς νὰ κατανοῇ τίποτε ἐξ ὧν ἀνεγίνωσκε, δὲν ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, πολλὴ περισσότερον μετὰ τὴν κατανόησιν. Ὅτι δὲ δὲν ἐγνώριζεν, ὅσα ἀνεγίνωσκον, ἄκουε, τί λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Φίλιππος: «Ἀθάγε γινώσκεις, ἃ ἀναγινώσκεις;».

Καὶ ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἤκουσεν αὐτὰ δὲν ἠρυσθίωσε, δὲν ἐντρέθη, ἀλλ' ὡμολόγησε τὴν ἀγνοίαν καὶ εἶπε: «Ἦώς γὰρ δυνάμην, ἐὰν μὴ τίς ὁδηγήσῃ με;».

Ἐπειδὴ λοιπὸν σὺδέποτε ἔχων τὸν καθοδηγοῦντα οὕτω ἀνεγίνωσκε, διὰ τοῦτο ταχέως ἀπέκτησε τὸν χειραγωγοῦντα. Εἶδε τὴν προθυμίαν τοῦ ὁ Θεός, ἐδόχθη τὴν ἐπιμέλειάν του καὶ ἐστειλεν εἰς αὐτὸν ἀμέσως τὸν διδάσκαλον. Ἀλλὰ δὲν παρίσταται ὁ Φίλιππος τώρα; τὸ πνεῦμα τὸ κινήσαν τὸν Φίλιππον παρευρίσκαται. Ἄς μὴ καταπροσώμεν τῆς σωτηρίας μας, ἀγαπητοί. «Ταῦτα πάντα ἐγράφη δι' ἡμᾶς πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν». Μεγάλῃ ἀσφάλεια πρὸς τὴν ἀμαρτηρίαν εἶναι ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν, μέγας κερμίδος καὶ βαθὺ βάραθρον ἡ ἀγνοία τῶν Γραφῶν, μεγάλη προσδοσία τῆς σωτηρίας τὸ γὰρ μὴ γνωρίζῃ κανεῖς τίποτε ἐκ τῶν θεῶν νόμων αὐτὸ καὶ αἰρέσεις ἐγέννησε, τοῦτο καὶ βίον διαφθαρμένον εἰσήγαγε, τοῦτο ὅλα ἄνω καίτω ἔκαμιν.

Εἶναι ἀδύνατον, τελείως ἀδύνατον τὸ γὰρ φύγη κανεῖς ἀκαρπὸς ἀπολαύων συνεχοῦς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν.

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναθῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δέον ὅπως ἀπευθύνονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κένιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συγόδου

ΑΥΤΟΕΞΕΤΑΣΙΣ

«Δοκίμασόν με ὁ Θεός, καὶ γνῶθι τὴν καρδίαν μου. Ὡρασόν με, καὶ γνῶθι τὰς τρίβους μου. Καὶ ἴδε, εἰ ὁδὸς ἀνομίας ἐν ἐμοί, καὶ ὁδὴ γῆρσός με ἐν ὁδῷ, αἰωνία». (Ψαλ. 138, 23, 24).

Ἀφ' οὗτου ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἡμάρτησε, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τόσον ἐσχοτίσθη ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς ὑπάρξεώς του — τὴν καρδίαν — ὥστε πολλάκις δὲν ἔχουν καμμίαν συνείδησιν καὶ συναίσθησιν τῆς πανταχοῦ παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ νομίζουν ὅτι τέσσαρες τοῖχοι καὶ μία στέγη ἡμποροῦν νὰ τοὺς κρύβουν ἀπὸ Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος πληροῖ τὰ πάντα καὶ βλέπει καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κρύπτονται εἰς τόπους μυστικούς καὶ ἀποκρύφους. «Εἰ κρυψήσεται τις ἐν κρυφαῖς καὶ ἐγὼ οὐκ ὄψομαι αὐτόν; μὴ οὐχὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἐγὼ πληρῶ;» (Ἱερ. 21, 24) «ὅτι γυμνὸς εἰμί, καὶ ἐκρύβην» (Γεν. 3, 10). Καὶ ὁμοῦ δὲν ὠφέλησεν αὐτόν.

Παρακολούθει τὴν καρδίαν σου καθ' ὅλην τὴν ζωὴν σου· ἐξέταξε αὐτήν, ἄκουε αὐτὴν καὶ βλέπε τί εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ ἐμποδίζει τὴν ἐνωσίν της μὲ τὸν ὑπερευλογημένον Κύριον. Αὐτὸ ἂς γίνῃ διὰ σέ ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εὐκόλως θέλεις ἴδει, τί σέ ἀποξενώνει ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ τί σέ ἐλκύει πρὸς Αὐτόν καὶ σέ ἐνώνει μὲ Αὐτόν. Τὸ πονηρὸν πνεῦμα, πρὸ παντός, ἱσταται μεταξὺ τῶν καρδιῶν μας καὶ τοῦ Θεοῦ· αὐτὸ ἀποξενώνει τὸν Θεὸν ἀπὸ ἡμᾶς μὲ ποικίλα πάθη ἢ μὲ σαρκικὰς ἐπιθυμίας μὲ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ κοσμικὴν ὑπερηφάνειαν.

Εἰς ἔταξε συχνότερον τὸν ἑαυτόν σου· ποῦ βλέπουν τῆς ψυχῆς σου οἱ ὀφθαλμοί; Εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, πρὸς τὰς εἰρηνηκωτάτας, μακαρίους, ἀπαστραπτούσας οὐρανίους, ἀγίας δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν ἐν τῷ οὐρανῷ; Ἡ εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὸν κόσμον, πρὸς τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ τὴν τροφήν, τὸ ποτόν, τὸ ἐνδυμα, τὴν κατοικίαν, τοὺς ἁμαρτωλοὺς ματαίους ἀνθρώπους καὶ τὰς ἀσχολίας των; Ὡ πόσον καλὸν θὰ ἦτο, ἂν οἱ ὀφθαλμοί μας ἦσαν πάντοτε ἐστραμμένοι πρὸς τὸν Θεόν! Πλὴν, ἀλλ' ἡμεῖς μόνον εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ τὴν δυστυχίαν στρέφομεν πρὸς τὸν Κύριον τοὺς ὀφθαλμοὺς μας· ἐνῷ εἰς τὴν εὐτυχίαν οἱ ὀφθαλμοί μας εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὰ πονηρὰ τοῦ ἔργου. Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσης, τί θὰ μοῦ δώσῃ τὸ νὰ ἔχω ἐστραμμένους εἰς τὸν Θεὸν τοὺς ὀφθαλμούς μου; θὰ δώσῃ βαθυτάτην εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν εἰς τὴν καρδίαν σου, φῶς εἰς τὸν νοῦν σου, ἄγιον ζῆλον εἰς τὴν θέλησίν σου καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ. «Οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ παντός πρὸς Κύριον» εἶπεν ὁ Δαβὶδ καὶ ἐδικαιολόγησεν αὐτό! «Διότι Αὐτὸς θὰ λα-

λήσῃ εἰρήνην εἰς τὸν λαὸν Αὐτοῦ καὶ τοὺς δούλους Αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν πάλιν» (Ψαλ. 85, 8).

Ἡ ἁμαρτία κλείει τοὺς πνευματικοὺς ὀφθαλμούς· ὁ κλέπτης νομίζει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τὸν βλέπει· ὁ πόρνος παραδιδόμενος εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν, νομίζει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τὸν βλέπει· ὁ ἀπληστος, ὁ λαίμαργος, ὁ μέθυσος νομίζουν ὅτι ἡμποροῦν νὰ κρύβουν τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ τὰ ἁμαρτωλά των ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὁ Θεὸς βλέπει καὶ κρίνει. «Ὅτι γυμνὸς εἰμί, καὶ ἐκρύβην», αὐτὸ λέγει μὲ τὰς πράξεις του κάθε ἁμαρτωλὸς, κρύπτων τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὸν πανταχοῦ παρόντα Θεόν. Ἡ μεγαλυτέρα πλάνη τῆς καρδίας μας, κατὰ τῆς ὁποίας ὀφείλομεν διαρκῶς νὰ παλαίωμεν καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μας — τὴν νύκτα, τὴν πρωΐαν, τὴν ἡμέραν — εἶναι ἡ μυστικὴ σκέψις ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ εὐρισκώμεθα εἰς κανέν μέρος καὶ καθ' οἷονδήποτε χρόνον χωρὶς τὸν Θεόν καὶ ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν. Ὀφείλομεν διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως νὰ στηριζώμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν, ἀπὸ τὸν Ὅποιον αὐτὴ προσπαθεῖ ἀενάως νὰ ἀπομακρυνθῇ· μεγάλη δὲ πρόδοος εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν θὰ ἐπιτευχθῇ ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἡδύνατο εἰλικρινῶς νὰ ἀναφωνήσῃ μετὰ τῆς Ἀννης, τῆς μητρὸς τοῦ Σαμουὴλ: «Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίᾳ μου» (Α' Βασ. 2, 1).

Ἀνάγκη νὰ καθαριζώμεθα ἀπὸ τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας, ἡ δὲ προσευχὴ εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία θὰ μᾶς πλύνῃ ἀπὸ τὸν πνευματικὸν ρύπον, δηλαδὴ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, ἰδιαιτέρως δὲ ἡ μετὰ δακρύων προσευχὴ.

Ἀμαρτάνομεν μὲ τὰς σκέψεις, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις. Διὰ νὰ γίνωμεν δὲ καθαροὶ εἰκόνας τῆς Παναγίας Τριάδος, δὲν πρέπει νὰ προσπαθοῦμεν, ὥστε αἱ σκέψεις, οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις μας νὰ εἶναι ἄγιοι; Ἡ σκέψις ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν Πατέρα, ὁ λόγος εἰς τὸν Υἱὸν καὶ ἡ πράξις εἰς τὸ πνεῦμα Ἅγιον. Αἱ ἁμαρτίαι τῆς σκέψεως δὲν εἶναι ζήτημα μικρᾶς σπουδαιότητος διὰ τὸν χριστιανόν, διότι πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν περιλαμβάνεται, κατὰ τὸν Ἅγιον Μακάριον τὸν Αἰγύπτιον, εἰς τὰς σκέψεις, διότι αἱ σκέψεις εἶναι ἡ ἀρχή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκπορεύονται οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀκούουν ἢ εἶναι διεφθαρμένοι καὶ σκανδαλίζουν τοὺς ἄλλους διαφθείροντες τὰς καρδίας καὶ τὰς σκέψεις των· εἰς τὰς πράξεις, πολὺ περισσότερον, διότι τὰ παραδείγματα ἐνεργοῦν περισσότερον ἀπὸ ἄλλο πρᾶγμα ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς παρωθοῦν νὰ τὰς μιμοῦνται.

Ἡ συνείδησις ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ φωνὴ τοῦ πανταχοῦ παρόντος Θεοῦ, ἢ ὁποία ἀκούεται εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἡ

φωνή Ήκεινου, ὁ Ὅποιος μόνος ὑπάρχει καὶ ἐδημιούργησε τὰ πάντα. Ὁ Κύριος γνωρίζει τὰ πάντα, ἔλας τὰς σκέψεις, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς προθέσεις, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, τὰ παρόντα, τὰ παρελθόντα καὶ τὰ μέλλοντα. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἀπομακρύνω τὰς σκέψεις μου καὶ τὴν φαντασίαν μου. Ἐκεῖνος εὐρίσκεται ἐνώπιόν μου καὶ πάντοτε ἀναποφεύκτως ἐπιστρέφω εἰς Αὐτὸν καὶ τὸν ἔχω διαρκῶς μάρτυρα τῶν διαθέματων μου. «Οἱ ὀφθαλμοὶ Του εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων» (Ίερ. 39, 19).

Ὡ! ἂν ἐστρέφαμεν τὴν προσοχήν μας εἰς τὰς συνεπειὰς τῶν ἁμαρτιῶν μας ἢ τῶν ἀγαθῶν μας ἔργων! Πόσον προσεκτικοὶ θὰ εἴμεθα νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν, καὶ πόσον ζηλωταὶ εἰς κάθε ἀγαθόν! Διότι καθαρὰ τότε θὰ ἐδλέπαμεν ὅτι κάθε ἁμαρτία μὴ ἐκρίζωθείσα ἐγκαίρως στερεώνεται μὲ τὴν συνήθειαν, ριζώνει βαθύς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνίσταται ταρασσά, βασανίζει καὶ πληγώνει μέχρι θανάτου τὸν ἄνθρωπον, διότι ἐξυπνᾷ, τρόπον τινά, καὶ ἀναξωγογεῖται ἐντὸς αὐτοῦ εἰς κάθε εὐκαιρίαν, ὑπενθυμίζουσα αὐτὸν περὶ τῆς ἁμαρτίας, ἣ ὁποία προηγουμένως ἔχει διαπραχθῇ, καὶ μολύνουσα τοιοῦτοτρόπως τὰς σκέψεις, τὰ συναισθήματα καὶ τὴν συνείδησίν του. Ποταμοὶ δακρύων εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ νὰ καθαρίσουν τὸν παλαιὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας. Πόσον πείσμων καὶ κακὸς εἶναι! Ἐνῶ τουναντίον, κάθε καλὴ πράξις, ἣ ὁποία ἐγένεν εὐλικρινῶς εἰς οἰονδήποτε χρόνον ἀνιδιοτελῶς, ἣ κατήντησε συνήθεια διὰ τῆς ἐπαναλήψεως, εὐφραίνει τὰς καρδίας μας, καὶ ἀποτελεῖ τὴν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν τῆς ζωῆς μας, μολονότι εἶναι πλήρης ἁμαρτιῶν ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι καὶ ὄχι θηρία ὅτι ἐδημιουργήθημεν καὶ ἡμεῖς κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὅτι ὑπάρχει σπινθήρ θεοῦ φωτὸς καὶ ἀγάπης ἐντὸς μας ὅτι, μολονότι ὀλίγα εἶναι τὰ ἀγαθὰ μας ἔργα, θὰ ἀποτελέσουν ὅμως ἀντιστάθμισμα διὰ τὰ πονηρὰ τοιαῦτα εἰς τὸν ἀδέκαστον ζυγὸν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἡ καρδιά εἶναι καθαρὰ, ἔλας ὁ ἄνθρωπος εἶναι καθαρὸς ὅταν ἡ καρδιά εἶναι ἀκάθαρτος. ἔλας ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκάθαρτος: «Ἐκ γὰρ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροὶ, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι» (Ματ. 15, 19). «Ὅλοι ὅμως οἱ ἅγιοι ἀπέχτων καθαρὰς καρδίας μὲ τὴν νηστείαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν προσευχήν, τὴν εὐσεβῆ περισυλλογήν, τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τὸ μαρτύριον, τοὺς κόπους, τοὺς ἰδρώτας καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατῴκει ἐντὸς αὐτῶν, ἐκαθάριζον αὐτοὺς ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσίας καὶ τοὺς καθηγιάζε μὲ ἁγιασμὸν αἰώνιον» προσπάθει, λοιπόν, πρὸ παντὸς ἄλλου πράγματος, νὰ καθαρῖξῃς τὴν καρδίαν σου. «Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός» (Ψαλ. 50, 10).

Πόσον διαφθείρομαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν! Κάθε κακόν, πονηρόν, ἀκάθαρτον, ἀμέσως εἰσέρχεται εἰς τὰς σκέψεις μου καὶ ἡ καρδιά μου τὸ αἰσθάνεται ἐνῶ κάθε ἀγαθόν, ὀρθόν, καθαρόν, ἅγιον πολλάκις μόνον

τὸ σκέπτομαι καὶ τὸ ὁμιλῶ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνωμαι! Ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! διότι τὸ κακὸν εὐρίσκεται ἐγγύτερον εἰς τὴν καρδίαν μου παρὰ τὸ ἀγαθόν. Ἐκτὸς τούτου, πάντοτε εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ κάμωμεν τὸ κακόν, μόλις σκεφθῶμεν καὶ αἰσθανθῶμεν ἐνῶ «τὸ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω» (Ρωμ. 7, 18), ἡ δύναμὶς μου καὶ τὸ ἀγαθόν, τὸ ὅποιον προστίθεμαι νὰ κάμω πολλάκις ἐπ' ἀόριστον ἀπ' ἐμοῦ ἀπομακρύνονται.

Ἐπιστολὴ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΠΑΡΟΣ

Ἐν Πάρῳ τῇ 21ῃ Σεπτεμβρίου 1974

Ἀξιότιμον κ. Διευθυντὴν τοῦ «Ὁρθόδοξου Λόγου»
εἰς Ἀθήνας

Εἰς τὸ φύλλον «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» 1ης Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἐντελλόμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ περιοδικόν σας ὡς ἐπιζήμιον καὶ φθοροποιόν διότι ἐπιδίδκει νὰ διχάσῃ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα!

Αὐτοῦμεθα διὰ τὴν τοιαύτην πορείαν σας, εἰς στιγμὰς ποὺ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πολεμεῖται ἐσωθεν καὶ ἐξωθεν καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ συναγάγῃ τὰ τέκνα της, νὰ ἀντικρούσῃ εἰς τὰς δεινὰς ταύτας ἡμέρας καὶ περιστάσεις τὴν ἐπιβουλὴν τῶν ὀργάνων τοῦ διαιβόλου καὶ τῇ αἰδέσει ἐβρασιμασιωνίας, τῆς ὁποίας σὺνθημα εἶνε τό! «διαίρει καὶ βασίλευε» καὶ ὁ καταχθόνιος αὐτῆς σκοπὸς νὰ διασπάσῃ τὴν ἐνότητα κατ' ἐξοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ καθεστὼς τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ λαλῶν καὶ ἐνεργοῦν δι' μέσου τῶν 7 Ἁγίων Οἰκουμένων καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Καὶ ἐνῶ ἐνδείκνυται νὰ εἴμεθα πάντες, οἱ εὐσεβεῖς ἡνωμένοι ὡς «ἓν σῶμα καὶ μία ψυχὴ» καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ νὰ σταθῶμεν σὺν ὁμοψυχίᾳ διὰ τῆς ἀγάπης, ἐναντίον τοῦ καταχθονιστοῦ πολεμοῦ τὸν ὁποῖον ὀφίσταται σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὁ «Ὁρθόδοξος Λόγος» ἀρεϊδῶς σπεῖρει ζιζάνια εἰς τὴν «ἄρουραν» τοῦ Κυρίου, ἵνα πῶν καθαρὸν σίτον συμπιλήσῃ. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ὑπεύκοντες εἰς τὴν Φωνὴν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν καὶ εἰς τὴν Πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ ἱεροτάτου τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος, νὰ διακόψωμεν τὴν μεθ' ἡμῶν ἐπικοινωνίαν. Παρασιωλοῦμεν δὲ διακόψατε τὴν ἀποστολὴν τοῦ «μωχοφθόρου» φύλλου τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν, διότι ἡ κρισιμότης τῶν περιστάσεων ἀπὸ τε Ἑθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπείρας, τοῦτο ἐπατάλλει ὡς καθήκον ἱερὸν ἔναντι τῆς χειμαζομένης Ἀγίας τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ἣ ὁποία ἀπατεῖ ἀπὸ τὰ τέκνα της τὸν συνασπισμὸν καὶ αὐτοθυσίαν ἵνα νικηφόρως προχωρήσῃ ἐναντίον τῶν δυνάμεων καὶ

ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἐπὶ τέλους μετὰ ἀπὸ τόσους αἰῶνας ἐκδίδονται διὰ πρώτην φοράν τὰ

“ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ,”

(Κείμενον - Μετάφρασις - Εἰσαγωγή - Σχόλια - Βιογραφία - Εὐρετήρια)

Τὰ Πατερικὰ κείμενα εἶναι πνευματικὰ δῶματα γήματα με αἰώνιον κύρος καὶ διαρκὴ ἐπικαιρότητα. Ἀπευθύνονται πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ παρέχουν τὰς ὁρθὰς ἀπαντήσεις εἰς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα. Οἱ ἱεροὶ Πατέρες εἶναι οἱ ἀριστοὶ ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, παιδαγωγοί. «Π α ι δ α γ ω γ ε ι ο ν τ ὶ ν Ἀ γ ί ω ν Πα τ ε ρ ω ν» ἐχαρακτήρισε τὰ Πατερικὰ κείμενα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Παλαμᾶς.

Εἰς τὰ «ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ» περιέχεται ἡ αὐθεντικὴ ἐρμηνεύς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐκδίδονται διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν με προσρισμὸν νὰ προσφέρουν εἰς τὸ εὐρύτερον ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν κοινὸν μίαν ἀληθινὴν πνευματικὴν πανδοσίαν, ἀπαραίτητον διὰ τὴν πραγματικῶς ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ διαφώτισιν, τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν καὶ ἡθικὴν τελείωσιν ὅχι μόνον τῆς παρουσίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. Δι' αὐτὸ καὶ ἐπιβάλλεται ὅλοι νὰ ἀποκτήσουν τὰ ἱερὰ αὐτὰ θ η σ α υ ρ ί σ μ α τ α τῆς Ἁγίας μας Ὀρθοδοξίας, τὰ ὅποια δὲν θὰ εἶναι μόνον δι' ἡμᾶς ψυχασωτήρια καὶ πηγαὶ θεοῦ φωτισμοῦ, ἀλλὰ θὰ ἀποτελέσουν καὶ τὴν πολυτιμωτέραν καὶ ἀγιωτέραν κληρονομίαν τῶν παιδιῶν μας. Τὸ γεγονός ἐστὶν ὅτι ἕκαστος τόμος τῶν Πατερικῶν ἔργων εἶναι χωρισμένος εἰς δύο μέρη, ὥστε μαζὶ με τὸ ἀρχαῖον κείμενον νὰ ἐκδίδεται καὶ ἡ μετάφρασις εἰς τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν, καθιστὰ τὰ Πατερικὰ κείμενα προσιτὰ εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς πιστοὺς. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐργάζεται ἀπὸ τριετίας πολυμελὲς ἐ-

πιστημονικὸν ἐπιτελεῖον ἐκ 40 περίπου θεολόγων καὶ φιλόλογων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Ἐπειδὴ ἡ ἐκδόσις τῶν Πατερικῶν ἔργων δὲν εἶναι προσπάθεια κερδοσκοπικὴ, αἱ ἐκδόσεις «ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΒΙΒΛΙΟΙ» — Πατηρίων 5 (Πλατ. Ὀμολογ.), Α' ἔκδοσις Ἀθῆναι (101), τηλ. 543.400, προσφέρουν τοὺς πολυτελεῖς βιβλιοδετημένους τόμους (200 — 250 σελ.) μόνον πρὸς 50 δραχμὰς. ὅσον πωλεῖται ἓνα τετράδιον με ἰσαριθμὰ λευκὰ φύλλα καὶ βιβλιοδετημένον με κοινὸ χαρτόνι.

Ἀνὰ 15θήμερον θὰ κυκλοφορῇ καὶ νέος τόμος, ὥστε συντόμως νὰ ἐκδοθῶν τὰ Πατερικὰ κείμενα. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅμως πρέπει προηγουμένως νὰ ἐγγραφῶν συνδρομηταί, διότι οἱ τόμοι, ἕνεκα τῶν δυσμενῶν ἐκδοτικῶν συνθηκῶν, θὰ ἐκτυπῶνται εἰς τὸν ἀνάλογον ἀριθμὸν τῶν ἐγγραφέντων συνδρομητῶν καὶ ἐπομένως πολὺ σύντομα θὰ ἔχουν ἐξαντληθῇ, ὥπως συνέβη ἤδη με τοὺς περισσότερους ἐκδοθέντας τόμους. Οἱ τόμοι αὐτοὶ θὰ ἀνατυπωθῶν. Τονίζομεν δὲ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υπάρξῃ ἄλλη ἀνατύπωσις εἰς τὴν προνομιᾶν τιμὴν τῶν 50 δραχμῶν. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ. Οἱ τόμοι ἄλλης ἀνατυπώσεως θὰ διατίθενται πρὸς 80 δρχ. ἕκαστος. Δι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἐγγραφῶν συνδρομηταί τὸ ταχύτερον. Κατὰ τὴν ἐγγραφὴν οὐδὲν χρηματικὸν ποσὸν καταβάλλεται καὶ ὁδωμῖα δέσμευσις ἀναλαμβάνεται.

Ἡ ἐγγραφὴ γίνεται εἰς μὲν τὰς Ἀθῆνας εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280, εἰς δὲ τὴν Θεσσαλονικὴν εἰς τὸν Τ. Ν. Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, Μακεδονομάχων 23, τηλ. 533.240 καὶ 511.518. Ἐπίσης ἐγγραφαὶ γίνονται καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει μέριμνα νὰ σταλῇ ὁ κατάλογος τῶν ἐγγραφέντων συνδρομητῶν εἰς τὰς ὡς ἂνω διευθύνσεις. Ὁ τρόπος προμηθείας τῶν τόμων θὰ ἀνακοινωθῇ δι' ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς συνδρομητάς.

Συνεχίζεται ἡ ἐκδόσις με κείμενον καὶ μετάφρασιν, τῶν ἔργων Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Μ. Βασιλείου, Μ. Ἀθανασίου καὶ Συμεῶν τοῦ Ν. Θεολόγου. ἔχει προγραμματισθῇ καὶ ἡ ἐκδόσις τῶν ἔργων Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καθὼς καὶ τῆς «ΦΙΛΟΚΑΛΙΑΣ», τοῦ πνευματικοῦ τούτου θησαυροῦ τῶν νηπτικῶν Πατέρων.

ἀσφαλείαν παλεῖται τῆς ἀγνωστῆς ἡμῶν πίστεως καὶ φίλης Πατρίδος, συνεργοῦντος τοῦ Κυρίου τῶν Ἀνέμων βοήθους: «Θέλω ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (οἱ εὐσεβεῖς) καὶ βεβαιούντος ἀφειδῶς «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσης τῆς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν» καὶ προμηνύοντος τὴν συντριβὴν καὶ κατασχύνην πάντων τῶν πολεμίων τῆς ἀγιοτάτης Αὐτοῦ ἀληθείας καὶ Μητρὸς Ἐκκλησίας διὰ τῶν αἰώνιων Αὐτοῦ καὶ Παντοδυνάμων σημείων ὅτι «καὶ Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ Ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ τιμῆς ὁ ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς
ΜΑΡΚΟΣ ΧΑΝΙΩΤΗΣ

Κρίσεις και Σχόλια

ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΗ

«Εἰς ἐκτεταμένην ἐκδήσιν, συνταχθεῖσαν ἀπὸ τῶν ὑπουργῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ οργανισμοῦ «Παιδεία ἐν κινδύνῳ» διατυπῶνται τὸ πόρισμα ὅτι διὰ τὰ στασιμότης ἢ παιδικὴ ἐγκληματικότητα καὶ διὰ τὰ καταστῶν τὰ παιδιά, ὅταν ἐνηλικιωθῶν, καλοὶ πολῖται, θὰ πρέπει νὰ ἀνασταθῇ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ. Αὐτοὶ ἡ τεραστία αἰτίαι τοῦ κόμματος τῆς ἐγκληματικότητος, τὸ ὅποσον κατακλύζει σήμερον τὴν Εὐρώπην, ἔχει ἀναπτυχθῇ παραλλήλως πρὸς τὴν αἰτίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργαζομένων μητέρων».

Φυσικὸν εἶναι. Ὅταν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ περιβάλλον καὶ τὰ θεμέλια προβάλλουν ὅτι ἄσμενον καὶ ἐγκληματικόν, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ οἰκογένεια καὶ εἰδικότερα ἡ μητέρα δὲν φροντίζουν νὰ προφυλάξουν καὶ ἐμπνεύσουν κατὰ ἀνώτερον εἰς τὰ παιδιά των εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ παρασυρῶνται εἰς τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις; Ἀνασύστασις τῆς οἰκογενείας ζητοῦν. Καὶ πολὺ ὀρθῶς. Πῶς ὅμως θὰ ἐπιτευχθῇ ὅταν καθημερινῶς τῆς καταστρέφουν τὰ θεμέλια τῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς;

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32, ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθάνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Παῖσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30

» Ἑτησίᾳ » 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολάρια 3

» Ἑτησίᾳ » 5

Τιμὴ Φύλλου δραχμ. 3.—

ΑΙ ΠΑΝΟΤΕΡΓΙΑ ΤΩΝ

Εἶναι ἡ προσπάθειον νὰ εἶναι, ἐπιπλέον οἱ μίστριες τοῦ Γεχωβά εἰς τὸ νὰ συνδέουν διάφορα ἄσχετα μεταξὺ τῶν γεγονότων, διὰ νὰ ἐκδιώκουν ἀνταίρετα συμπεράσματα. Ἔτσι ἐπειδὴ κάποιος βιολόγος εἰς τὴν Καναδᾶν εἶπεν ὅτι «εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ τὰ ἀποφειχθεῖν παῖνες, ποὺ θὰ θανατώσουν ἑκατομμύρια πιθανῶς ἕως τὸ 1975» αὐτοὶ ἔβγαλαν τὸ συμπεράσμα ὅτι... τὸ 1975 θὰ ἐγκατασταθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν! Ἐπῆραν ἐν συνεχείᾳ μίαν φράσιν ἀπὸ διακόνου τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν Ραλντχάιμ, ὅτι δηλαδὴ «ὑπάρχει σήμερον εὐρεῖα καὶ ἀξανομένη ἔνδειξις κρίσεως τοῦ ἐγκλήματος «ἀνακάττειν με αὐτὴν καρδιακὰ νοσήματα, νευροφυγνικὰς διαταραχὰς καὶ ἄλλα διὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν γελοῖαν προφητείαν των, πῶς ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν σημεῖα, ὅτι τὸ 1975 θὰ ἐγκατασταθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς!!! Καὶ αὐτὰς τὰς χλισειπομένους ἀνοήτας των τὰς ἐκκλοφόρησαν με ἕνα διφύλλον, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας πρὸς ὅλα τὰ ἔθνη.

Καὶ οἱ μὲν ἐν Ἀμερικῇ ἡγέται τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά ἐπιδιώκουν νὰ ἀποβλακώσουν τοὺς ὁπαδοὺς των με τοιαύτας ἡλιθιότητας, διὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν κατόπιν ὡς ἄβουλα ὄργανά των. Ἡ ἀπορία ὅμως εἶναι, πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι — καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα βέβαια — ποὺ πιστεύουν εἰς αὐτὰς τὰς γελοῖότητας καὶ ἀπαρνούνται τὴν πίστιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ.

ΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟΝ

Ὅλον ἐν καὶ περισσότερον ἀναπτύσσεται καὶ ἐντείνεται ὁ πόθος καὶ ἡ τάσις πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὴν ὑπαίθρον. Αἱ μεγάλαὶ πόλεις, ὅπως ἀναγκάζονται εἰδικὰ μελέται, ἔπαισαν καὶ παύσιν συνεχῶς, νὰ θεωροῦνται ὡς τόποι ἀνέτου ζωῆς καὶ πύσης ψυχαγωγίας. Ἦδη εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τοῦ Ἀντικατοῦ πολιτισμοῦ αὐξάνει μεταξὺ τῶν κατοίκων των τὸ ρεύμα τῆς φυγῆς. Καὶ τοῦτο διὰ καθιστοῦν τὴν ζωὴν τῶν μεγαλοπόλεων δύσκολον καὶ μερικὰς φορὰς ἀγχώδη, ὁ ὑπερπληθυσμὸς, ἡ ἔλλειψις ἐπαφῆς με τοὺς ἄλλους, οἱ θόρυβοι, τὰ καυσαέρια, ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθῶν, ἡ μόλυνσις τοῦ περιβάλλοντος καὶ πολλὰ ἄλλα. Εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθῶν — διὰ μερικὰς τουλάχιστον μεγαλοπόλεις — αἱ ἀσυγκράτητοι πλέον πράξεις βίας καὶ ἐγκληματικότητος, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐνσπείρει εἰς τοὺς φιλησυχίους πολῖτας φόβον καὶ τρέμον, ὥστε νὰ κλείνεται εἰς τὰ σπίτια των ἡ

μέσος μόλις δύοσι ὁ ἥμιος. Αὐτὰ βέβαια δόξα τῷ Θεῷ, δὲν συμβαίνουν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Πάντως τὸ γεγονός εἶναι ὅτι καὶ εἰς τὴν πατρίδα μὴς αἱ μεγάλας πόλεις ἔπαισαν νὰ προσφέρουν τὴν «καλὴν ζωὴν» εἰς τοὺς κατοικοὺς των. Ἀρχίζει καὶ ἐδῶ νὰ παρατηρηθῇ μεταστροφή πρὸς τὴν ὑπακοήν. Ὡς τὰ ἔχουν αὐτὰ ὑπ' ἄσπιν των οἱ κάτοικοι τῆς ἐν-λογημένης ἑλληνικῆς γῆς καὶ ὡς μὴ ἐλκύονται ἀπὸ τὸν πόθον τῶν μεγαλοπόλεων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδοεῖται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1975 ἐξετυπώθησαν μετ' ἐκλεκτὴν ἰλην.

Παρακαλοῦνται θθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσῃσι, διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ τοίχου 16 δραχμαὶς

τσέπης 8 δραχμαὶς

Ἡ αὔξησης τῶν τιμῶν ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην ἀνατίμησιν χαρτὸν καὶ ἐργατικῶν.

Τὸ πρὸν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ οἰκοτροφεῖου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁμιλίαι ἡθικοθησκευτικῶν περιεχομένου ὑπὸ δοκίμιον ὁμιλητῶν θὰ πραγματοποιηθῶνται καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 μ.μ. εἰς τὴν αἰθούσαν Κηρυκτικῆς — Περιστερίου. Λεωφορεῖα Κηρυκτικῆς. Στάσις Βλάχου, ὁδὸς Τριτοπαλίου καὶ Ταντάλου. Ἀρτηρία 88. Ζήνωνος, πλησίον Ὁμονοίας.

Ἐκάστην Κυριακὴν καὶ ὥραν 6ην μ.μ. καὶ εἰς τὴν Αἰθούσαν τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Πειραιῶς «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» Γολαξιδίου 14 (ἐναντι τοῦ Γ. Ναοῦ Ἐθαγγελιστοῦ Καρσά) θὰ πραγματοποιοῦνται. Θεοῦ θέλοντος, ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις ἡθικοθησκευτικῶν περιεχομένου, ὑπὸ δοκίμιον ὁμιλητῶν καὶ ὑπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου. Τὰς ἐν λόγῳ ὁμιλίαις θὰ κλείουν, πολλάκις, αἱ προβολαὶ φωτεινῶν εἰκόνων. Ἐπίσης πρὸ ἐκάστης ὁμιλίας καὶ ὥραν 7ην μ.μ. θὰ ψάλλεται Ἑσπερινὸς εἰς τὸ Ἱερὸν Παρακλήσιον τοῦ Ἱδρυματός. Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς καὶ δοθόδοξοι Χριστιανοί, ὅπως πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ὀφείλειαν καὶ κατὰ τὴν προσέχοντι καὶ παρακαλοῦνται ταύτας οἰκογενειακῶς.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 6 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου πανηγυρίζουν 1) ἡ Γ. Μ. Παιανίας, 2) Γ. Μ. Χαϊδαρίου, 3) Γ. Μ. Κορυδαλλέου 4) Γ. Ν. Ρεθύμνου Κρήτης καὶ 5) Γ. Ν. Λαζαρινῶν.

Τὴν 9 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Θεοφανήτορας Ἄννης πανηγυρίζουν 1) ἡ Γ. Μ. Μαρκοπούλου καὶ 2) Σαλαμίνος.

Τὴν 12 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος πανηγυρίζουν 1) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου — Ταμπουρίων, 2) Σαλαμίνος καὶ 3) Λαμίας.

Τὴν 25 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζει ὁ Γ. Ναὸς Θεοτόκης.

Τὴν 27 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Πρωτομ. Στεφάνου πανηγυρίζουν 1) ἡ Γ. Μονὴ Παλ. Ἡρακλείου, 2) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Γ. Μονῆς Ἀγ. Ἀποστ. Μάρκου — Κορωπίου.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ὑπὸ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αἰξέντιον ἐπιθυμοῦσα, ὅπως ἔλθῃ εἰς ἐπαρὴν μετὰ τὰς παρατηρήσεις, ἀπεφάσισε περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἔκαμε περιοδεῖαν ἐπισκεφθεῖσα τὸν Βόλον — Γ. Μονὴν Ζωοδόχου Πηγῆς Βελεστίνου, ἔνθα ὁ τάφος τοῦ ἀειμνήστου Μαγνησίας Χριστοστόμου — Λάρισσαν καὶ Γ. Μονὴν Ἀγ. Παρασκευῆς τοῦ Ἀρχιμ. Ἀρσενίου — Θεσσαλονίκην καὶ Γ. Μονὴν Τιμίου Προδρόμου τοῦ Ἀρχιμ. Ἀγαθαγγέλου εἰς Θέρμην Σάδης — Μεσσοπόλιν — Γ. Μονὴν Ὑπαπαντῆς Ἐλευθερουπόλεως Γερωντίσης Φεβροντίας — Καβαλάν — Δράμιαν — Σέρρας καὶ Γ. Μονὴν Ἀγ. Νικολάου Γερωντίσης Μεσσοπόλεως — Γ. Μονὴν Παναγίας Γοργοεπηρώου Νυγρίτης ἐπανακάμψασα καὶ πάλιν εἰς Θεσσαλονίκην. Καὶ ἐκείθεν μετὰ τελευταῖον σταθμὸν τὴν Γ. Μονὴν Ὁσίου Νικολάου Θεομιστοῦ τοῦ Ἀρχιμ. Ἐννεβίου, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας.

Μετὰ τὰς Διακρίσεις τῶν ἀγοσέων Γ. Μονῶν καὶ Κοινοτήτων συνεζητήθησαν καὶ ἐπελύθησαν ζωτικὰ τοιαῦτα καὶ γενικά ζητήματα τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν.

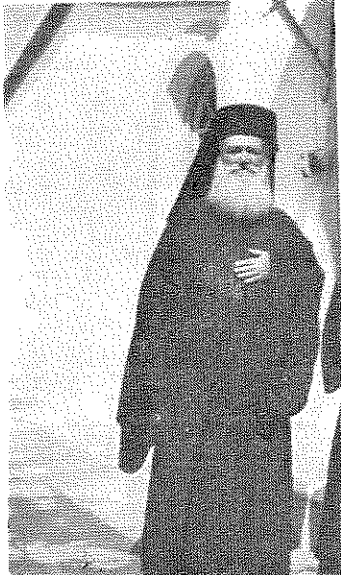
Ἡ ἐπαρὴ αὐτὴ ὑπῆρξε σημαντικῶς ἐπωφελής.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὴς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-ποιαίας των.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Νεκρολογία

Τὴν 2 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ., ἡμέραν τῆς ἐορτῆς του μετέστη πρὸς Κύριον ὁ λίαν ἐνάρετος Πανοσιολογί-
τας Ἀρχιμανδρίτης πατήρ

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ

Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν ὑπεράξιος Λειτουργὸς τοῦ
Θυσιαστηρίου μετ' εὐαγγελικὸν βίον καὶ χριστιανικὰς
ἀρετὰς ἀνοτέρας πάσης περιγραφῆς.

Ἐξ ἀπαλῶν ἐστὶ δυνάχων καθοδηγούμενος ἀπὸ τὴν
φρονήν τοῦ Κυρίου «ὅστις θέλει ὁπίσω μου ἐλθεῖν ἂν
παρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ
καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ἀπονήνθη τὸν κόσμον καὶ ἐγένετο Μοναχὸς καὶ
διαδοχικῶς Διάκονος, Ἱερεὺς καὶ Ἀρχιμανδρίτης.

Ἐπισκοπίας τῇ 1924 τῆς ἀλλαγῆς
τοῦ παλατοῦ ἐορτολογίου ἐγκατέλειπεν ὁ αἰδέμιμος
τὴν πεφλημένην αὐτῷ ἡσυχίαν καὶ ἀσκήσιν διὰ τὰ
προσφύζοντα πολυτίμητος ὑπηρεσίας του εἰς τὴν δει-
νῶς χειμαζομένην Ἐκκλησίαν.

Ὁ δεινόςτατος ἐν Ἱερουσὶ Πατὴρ Κυπριανὸς ὑπὴ-
ρέτησε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μετ' αὐταπαρνή-
σεως μοναδικῆς, καθ' ὃν ἔλαβε χάρισμα, ὥς καλὸς οἰ-
κονόμος τῆς ποικίλης χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Αἱ ἀγαθοεργαὶ πράξεις του ἡ λευκὴ του ζωὴ, αἱ
ἀνομιμήσεις τῆς εὐεργετικῆς του καὶ ἐν γένει ὅλη ἡ
δράσις του θὰ μένουν πάντοτε ὡς φωτεινὸν παρὰ
δειγμὰ διὰ τοὺς μεταγενεστέρους καὶ ἰδιαίτερος διὰ
τὰ πνευματικὰ του τέκνα καὶ τοὺς ἐνορίτας τῶν Παμ-
μεγίστων Ταξιαρχῶν Ν. Ἡσαυλείου Ἀττικῆς, ἐνο-
ρίαν καὶ ὁραϊστότατον Ἱερὸν Ναὸν, τὰ ὅσα μὲ μό-
χους καὶ σκληρὰς ἀγῶνας ἵδρους καὶ θεοφιλῶς ἐπὶ

σειρὰν ἐτῶν ἐξυπηρέτησεν ὁ αἰμίμητος.

Τῆς κηδείας παρέστη ὁ Μακαριώτατος κ. Ἀρχι-
επίσκοπος μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Πατρῶν καὶ Ἀντι-
νόων, πλειάδας Κληρικῶν καὶ πλήθους λαοῦ.

Ἡ σορὸς τοῦ ἐκλιπόντος ἐναπετέθη εἰς τὴν Ἱ. Μο-
νήν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Παύληρος.

Διόνεια καὶ ἀξιωμακάριος ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ἀνακοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν, ὅτι κληρικοὶ τι-
νες προσελθόντες ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν νεοσημερολο-
γιτῶν, μὴ ὄντες τότε καθηρημένοι, ἐγένοντο δεκτοὶ
ὅψ' ἡμῶν διὰ χειροθεσίας καὶ ἐξυπηρέτησαν διαφό-
ρους ἡμετέρας Ἐκκλησίας ὡς κατωτέρω. Ἦδη, οὖ-
τοι ἀπομακρυνθέντες διὰ διαφόρους λόγους ἕκαστος
δὲν ἀνίστανται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ἐγὼι μάλι-
στα ἐξ αἰτῶν πρὸς παραπλάνησιν τῶν πιστῶν μνη-
μονεύουσι τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ ἑτέρου
Ἀρχιερέως ἡμῶν.

Τούτου ἐνεκεν προτροπέμεθα, ὅπως ἀποφεύγητε
τούτους καὶ μὴ δέχησθε παρ' αὐτῶν ἱεροπραξίαν
τινά.

Οὗτοι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι πρόην ἐφημέριοι τῶν ἁγ-
πιστοῦχων Ἱερῶν Ναῶν μας:

1. Χρυσοστόμος Ἀπολλωνάτος (Ἀγ. Παύλου Πει-
ραιῶς).
2. Νικόδημος Γριόσιος (Ἀγ. Ἀναργύρων Ἐλεν-
σίνας).
3. Σεραφεῖμ ἡ Κυπριανὸς Βλάχος (Ἀγ. Τριάδος
Σουλίου).
4. Δοσίθεος Ἀνδριανόπουλος (Ἀγ. Νεκταρίου
Γαργαριῶ).
5. Θεόκλητος Καλλιμαρόπουλος (νῦν Ἀγ. Φαντο-
ρίου Αἰγιάλεω) μὴ προσληφθεῖς ὅψ' ἡμῶν.

Ἐπανερχόμενοι σημειοῦμεν, ὅτι καὶ οἱ κάτωθι ἱε-
ρεῖς ἡμῶν ἐξακολουθοῦν νὰ εὐοίσκωνται εἰς ἀργίαν
καὶ παρὰ συνείδησιν λειτουργοῦν καὶ ἐξυπηρετοῦν
τὰς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐφορίζονται. Μεγά-
λος δὲ ἁμαρτάνουσι καὶ οἱ συνευδοκοῦντες ἐξωκα-
ταστηρικῶς εἰς τὴν παρανομίαν αὐτὴν καὶ ἐκκλησια-
ζόμενοι εἰς τὰς ἐνορίας αὐτῶν. Οὗτοι εἶναι οἱ ἀκό-
λουθοι:

1. Ἀθανάσιος Χαρολαμπίδης (Τίμιος Σταυρὸς
Μενίδι).
2. Δημήτριος Κοτσιάννας (Ἀγία Τριάς Ἰλίσια
Ἀθηνῶν).
3. Ἀντώνιος Γεωργαντᾶς (Ἀνάληψις Σπάτων).
4. Ἰγνάτιος Μπάφας (Εὐαγγελιστρια Κοκκου-
δάνας) Ἐκκλησίαν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Εὐφρόνης
Χρισοβαλάντου Λιανοβρόσεως.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου